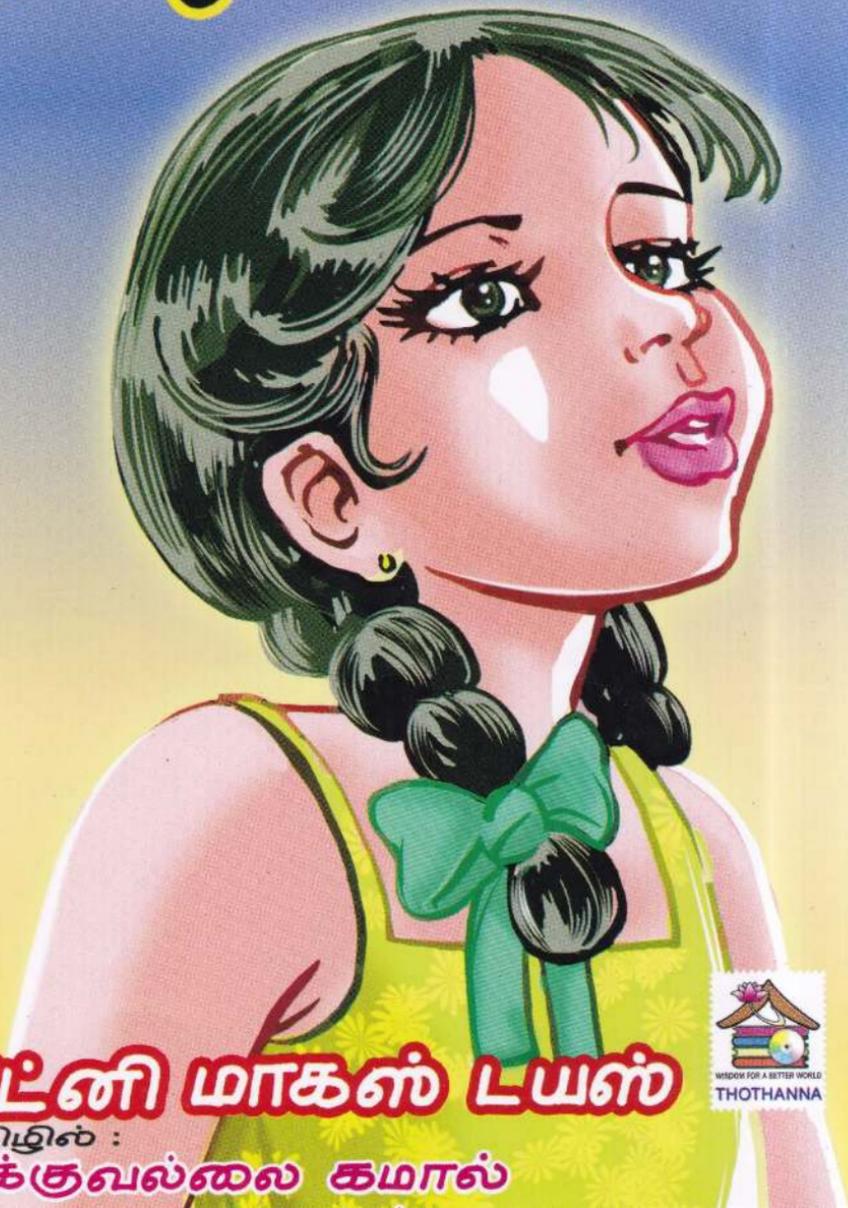

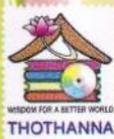
சுதாரி

சிட்னி மாகஸ் டயஸ்

தமிழில் :

திக்குவல்லை கமால்

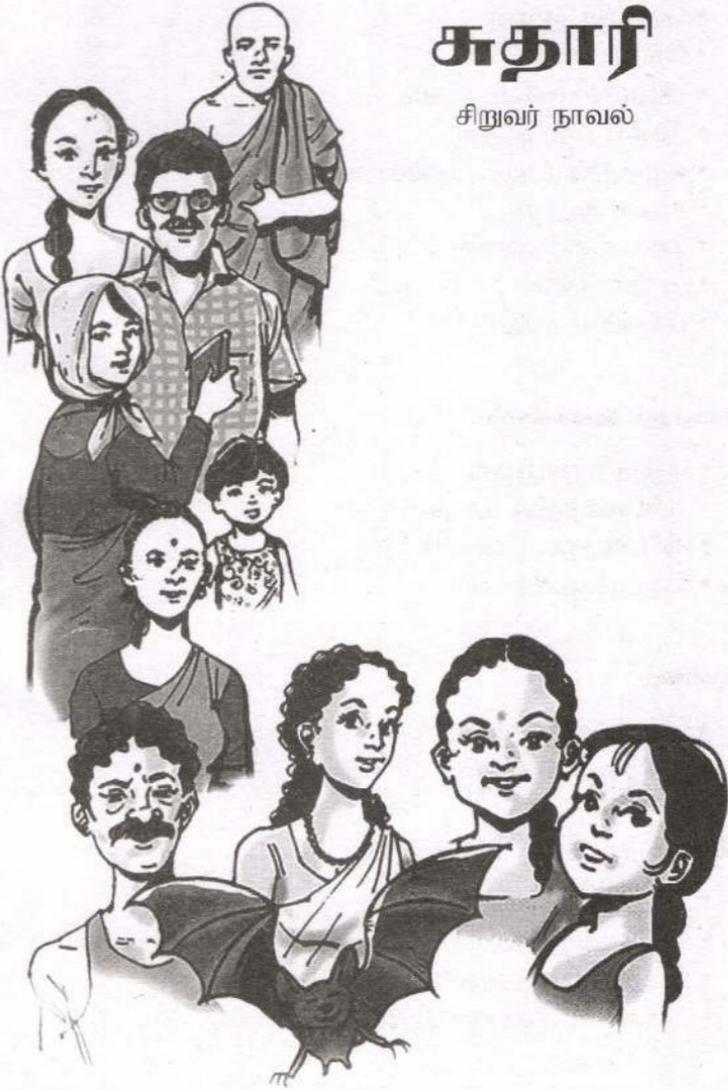

Sudhari

சுதாரி

சிறுவர் நாவல்

**மூலநூலாசிரியரின் ஏகைய
மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள்**

சீறுவர் இலக்கியம்

- வெற்றிக் குருவி
- ரோஜா குமாரி
- பியூமாலியின் உலகம்
- இனிய பிறந்தநாள்
- எழுத்தும் நானும் நண்பர்கள்
- மயில் அரசன்
- அம்மா வரும்வரை
- முன்மாதிரி
- பிரிவும் உறவும்

இளைஞர் இலக்கியம்

- ஆப்த நண்பர்கள்
- முல்லைத்தீவு தாத்தா
- சின்னவனும் நண்பர்களும்
- ராஜ யானை வனம்

சீறுகதை

- ஊரடங்கு சட்டம்
- தொடரும் உறவுகள்

பல்வகை

- நல்வாழ்வுக்கான அறிவு
- புதுவாழ்வுக்கான அறிவு
- சகவாழ்வுக்கான அறிவு
- நல்லாட்சிக்கான அறிவு

சுதாரி

சிங்களத்தில்
சீடன் மாகஸ் டயஸ்

தமிழில்
தீக்குவல்லை கமால்

வெளியீடு

	<p>THOTHANNA PUBLISHING HOUSE Uswewa Road, Anamadawa, Sri Lanka. Telephone: 011-2263446 E-mail: thothanna@yahoo.com Web: thothannabooks.com</p>
---	--

சுதாரி

© சிட்னி மாகஸ் டயஸ்

முதற் பதிப்பு: 2017

ISBN: 978-955-1848-95-8

மொழியாக்கம்

திக்குவல்லை கமால்

கணனிப் பதிவு

எஸ்.சாந்தகுமாரி

அட்டைப்படமும் சித்திரங்களும்

பாலித ஜனராங்ஜன

அச்சகம்

ஜயன் பிரின்ட் கிரஃபிக்ஸ்

52-A/1, கலஹிடியாவ, கணேமுல்லை.

வெளியீடு

தோதென்ன பப்ளிஷிங் ஹவுஸ்

உஸ்வெவ வீதி, ஆனமடுவ.

Shudhari

© Sidney Marcus Dias

First Print : 2017

Translated by

Dickwella Kamal

Typesetting by

S.Santhakumary

Cover Design and Illustrations

Palitha Janaranjana

Printed by:

Jayan Print Graphics

51-A/1, Galahitiyawa, Ganemulla.

Published by

Thothanna Publishing House

Uswewa Road, Anamaduwa,

Sri Lanka.

032-2263446

thothanna@yahoo.com

சமர்ப்பணம்

மலையக
இலக்கிய ஆளுமை
தெளிவத்தை ஜோசப்
அவர்களுக்கு

திறவுகோல்

சிட்னி மாகஸ் டயஸ் தமிழ் பேசும் சிறார்களால் நன்கு அறியப்பட்டவர்.

அவரது எழுத்துக்கள் பெரும்பாலும் சிறுவர், புத்திளைஞர் சார்ந்ததாகவே இருந்து வருகிறது. அவை பாடலாக, கதைகளாக, நாடகங்களாக அமைகின்றன.

சுதாரி, உயிரினங்களோடும் இயற்கையோடும் தொடர்புபட்ட சுவையான கதை ஒன்றை முன்வைக்கின்றது.

அவ்வாறே சுற்றாடல் சுகவாழ்வை மையப்படுத்தி எமது முன்னோர் மேற்கொண்டுவந்த விலை மதிக்க முடியாத நடைமுறைகளையும் ஞாபகமூட்டுகிறது.

அந்த அறிவும் அதன் மூலம் ஏற்படும் உணர்வும், உறுதியான சுற்றாடலொன்றை கட்டியெழுப்பி சுகவாழ்வை மேற்கொள்வதற்கு அவசியமான பின் புலத்தை நெருக்கமாக்கிக் கொடுக்கிறது.

தமிழில் வாசிக்கும் எமது இளையோருக்கு இத்தகைய நல்ல இலக்கியங்கள் கிடைப்பது மிகமிகக் குறைவு.

எமது தேவைக்கும் தேசியத் தன்மைக்கும் ஏற்ப நிறையவே நூல்கள் வெளிவரவேண்டியுள்ளது. அந்த வகையில் சுதாரி எடுத்துக்காட்டான ஒரு நூலாகும்.

முன்னாள் ஆசிரியர் என்ற வகையில் காலத்தின் தேவையை நன்குணர்ந்து தனது ஆக்கங்களை ஒழுங்குபடுத்திவருகிறார்.

நூலாசிரியருக்கும் தோதென்ன நிறுவனத்திற்கும் எனது நன்றி.

இலக்கிய தாகமே இமய தாகம்.

dickwellekamal @ gmail.com

0716386955, 0382292118

திக்குவல்லை கமால்

2017.09.25

முந்திரிகை மரங்களில் காய் பிடித்து கணியும் காலத்தில் வண்ணாத்திவில் பகுதி மிகவும் கலகலப்பாக இருக்கும். மனிதர்களுக்கு மட்டுமன்றி, அணில்கள், பறவைகள் போலவே இரவில் சிறகடிக்கும் வெளவால்களுக்கும் மகிழ்ச்சி நிரம்பியதுதான்.

ஏனைய காலங்களில் இப்பகுதியில் உணவு பானங்களுக்கு மிகவும் தட்டுப்பாடு நிலவும். தண்ணீருக்கும் கூட அதே நிலைதான். அக்காலம் மனிதர்களுக்கு மட்டுமன்றி விலங்குகளுக்கும் அவ்வளவு உகந்ததல்ல. சனங்கள் கஷ்டத்தை அனுபவித்தபடி அங்கேயே வாழ்வார்கள். ஆனால் குருவிகள் சுவையான உணவுள்ள இடங்களை மோப்பம் பிடிக்கும். அவை வெகுதூரம் பறந்து சென்று பழத்தோப்புக்களைக் கண்டெடுத்துவிடும். அவற்றுக்கு யாரும் தடை விதிப்பதில்லை.

அவ்வாறு பறந்து சென்ற வெளவால் கூட்டம் வண்ணாத்திவில் பக்கமாக வந்தது. அது முந்திரிகைக் காலம். முந்திரிகைப் பழ நறுமணம் அவற்றை ஈர்த்தது. பார்க்கும் இடமெல்லாம் மரமுந்திரிகை மரங்கள்தான். அந்த அளவுக்கு முந்திரிகை தோட்டங்கள்தான்.

வண்ணாத்திவில் பகுதிக்கு சிறகடித்து வந்த இந்த வெளவால் கூட்டத்தில் ஒரு விசேடமான வெளவாலும் காணப்பட்டது. வெளவால்களுக்கு பெயர் வைப்பதில்லையே. நிறம், அமைப்பு என்று பார்த்தாலும்கூட எல்லாம் ஒன்றுபோலவே இருக்கும். இருந்தாலும் ஏதோ ஒருவகையில் இந்த வெளவாலை நாம் ஞாபகம் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். சரி நாங்கள் அதற்கு 'டிகிரி' என்ற பெயரை வைத்துக் கொள்வோம்.

டிகிரி வண்ணாத்திவில் பக்கமாக பறந்து வந்த ஆரம்ப நாட்களில், தற்செயலாக அதற்குத் தனது கடந்தகாலம் ஞாபகம் வந்தது. மிக நீண்டகாலமல்ல. கடந்த வருட முந்திரிகைக் காலம் தான். அப்போதும் டிகிரி வெளவால் வண்ணாத்திவில் பக்கமாகத்தான் நின்றது. தனியே அல்ல, தனது பெற்றாரோடு. சுருக்கமாகச் சொன்னால் டிகிரி பிறந்ததும் இங்குதான். அதுவும் இப்படியொரு முந்திரிகைக் காலம்தான்.

ஆனால் இப்பொழுது டிகிரி வெளவால் வளர்ந்துவிட்டது. நல்ல திறமைசாலி. அதனால் ஏனைய வெளவால்களின் மனதையும் வென்றுவிட்டது. அது எங்கே போகிறதோ அதன் பின்னால் தான் அனைத்தும் செல்லும்.

தான் பிறந்த பகுதிக்குச் சென்று அந்த முந்திரிகைக் காலத்தில் முந்திரிகைப் பழம் சாப்பிட வெளிக்கிட்டது டிகிரி. அதன் பின்னால் ஒரு வெளவால் கூட்டமே அணிதிரண்டது. இந்தப் பயணம் சகல வெளவால்களுக்கும் வெற்றிதான். இத்தடவை வாண்ணாத்திவில் தோட்டங்களில் முந்திரிகை நன்கு காய்த்திருந்தது.

முந்திரிகைப் பழங்கள் தூர இருந்து பார்க்கும்போது ஒவ்வொரு நிறமாகத் தெரியும். சில பழங்கள் நல்ல மஞ்சள். சில மரங்களில் சிவப்பு நிறப் பழங்கள். மேலும் சில மரங்களில் சிவப்பும் மஞ்சளும் கலந்து காணப்பட்டன.

சில முந்திரிகைப் பழங்கள் கரும் இனிப்பானவை. இன்னும் சில சாப்பிடும் போது இனிப்பாக இருந்தாலும் பின்னர் கசக்கவும் செய்யும். ஒவ்வொரு மரப் பழங்களும் ஒவ்வொரு சுவை தரும். முந்திரிகைப் பழங்கள் கொண்ட மரங்களால் தோட்டம் நிறைந்திருந்ததால், தேவைக்கேற்ப தெரிந்து சாப்பிடலாம்.

இரவின் இருள் படரும்போது வெளவால்கள் தங்களது வேலையை ஆரம்பித்துவிடும். அது விடியும் வரை தொடரும். சாப்பிட்டுச் சாப்பிட்டு வயிற்றை நிறைத்துக்

கொள்ளும். விடிந்து ஒளி பரவும் போது, அருகிலுள்ள குளக்கரை மருதமரக்கிளைகளில் தொங்கியபடி தூங்கும்.

இந்நாட்களில் டிகிரி வெளவாலின் குழு மாத்திரமல்ல, நூற்றுக்கணக்கான இன்னும் வெளவால் கூட்டங்களும் இப்பகுதியிலேயே சஞ்சரிக்கும். பகலில் அவை எல்லாம் மருதமரக் கிளைகளில் தொங்கி நித்திரை செய்யும். இரவுவரை எல்லாம் ஒரே பாங்கில் தூங்கும். முந்திரிகைக் காலம் முடியும் வரை இதேநிலைதான். சரியாக விடுமுறையைக் கழிக்கவந்த உல்லாசப் பிரயாணிகள் போன்றுதான்.

இம்முறை வண்ணாத்தி வில்லுக்கு வந்த டிகிரி வெளவால், மருதமரத்தில் தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் போது அதற்கு தனது இளமைக் காலம் ஞாபகம் வந்தது. அதாவது சென்ற வருடம் முந்திரிகைப் பழக்காலத்தின் போது டிகிரி வெளவாலுக்கு ஒரு பிரச்சினை ஏற்பட்டது. அந்தச் சிக்கலிலிருந்து தன்னைக் காப்பாற்றிய அந்த அற்புதமான சிறு பிள்ளை இப்பொழுது என்ன செய்து கொண்டிருப்பாள்? அந்த சோக நிகழ்வை டிகிரி அசைபோட ஆரம்பித்தது.

2

டிகிரி வெளவால் அப்பொழுது மிகவும் சிறியது. தன்னுடைய வேலைகளைத் தானே செய்து கொள்ளும் அளவுக்கு அறிவு வளரவில்லை. ஆனாலும் சிறகுகள் மெல்ல மெல்ல பலமடையும்போது தமது வேலைகளை செய்து கொள்ளக் கூடிய நிலைக்கு வருவது இயல்பு. பொதுவாக எல்லா உயிரினங்களும் அப்படித்தான்.

வெளவால்கள் பொதுவாக ஏனைய பறவைகளைப் போன்றதல்ல. ஒரு வித்தியாசம் என்னவென்றால் அவை இரவில்தான் அங்குமிங்கும் அலைந்து உணவைத் தேடிக்கொள்ளும். ஏனைய பறவைகள் காலையில் எழுந்து உணவு தேடிப் பறக்கத் தயாராகும் போது, இவை நித்திரை கொள்ளத் தொடங்கும்.

குறிப்பாகச் சொன்னால் வெளவால்களுக்கு பகலில் எதுவும் தெரிவதில்லை. அதனால் எந்த உணவையும் தேட முடிவதில்லை. உலக தர்மம் அப்படித்தான் உள்ளது. அதனால் எல்லாம் விளங்கிக் கொண்டு, அதற்கேற்றபடி வாழ வெளவால்களாயினும் பழகிக் கொள்ள வேண்டும்.

டிகிரி வெளவால் சிறுபராயத்தில் இவற்றை எல்லாம் சரியாக விளங்கிக் கொண்டிருக்கவில்லை. எப்படியோ கூட்டத்தேடு கூட்டமாய்ப் போய் மரமுந்திரிகைக் கிளைகளில் அமர்ந்து பழம் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தது. திடீர்திடீரென்று ஏதாவது சத்தம் கேட்டால் வெளவால்களும் கூட குழம்புவதுண்டும். அன்றும் அப்படி ஒரு சத்தம் கேட்டது. எல்லாமே குழம்பி வெகுதூரம் பறந்தன. ஆனால் டிகிரி வெளவாலினால் பறந்து கொள்ள இயலாமல் போய்விட்டது. அம்மா அப்பாவும் கூட அதனை மறந்துவிட்டன. இனி என்னதான் செய்வது? ஏதோவொரு ஆபத்தின் அறிகுறி தெரிந்ததால்தான் அவை

வெகுதூரம் பறந்துபோய்விட்டன. டிகிரி வெளவாலுக்கும் பயம் வந்துவிட்டது. அதுவும் தன்பாட்டில் சிறகடிக்கத் தொடங்கியது.

டிகிரி வெளவால் மரங்களுக்கிடையால் மேலே பறந்தது. பரந்த ஆகாயத்தில் எங்கே போவதென்று தெரியவில்லை. பார்க்கும் திக்கெல்லாம் ஒரேமாதிரி. மனப் பயத்தினால் மேலும் பறந்தது. இருந்தும் தனது கூட்டத்தார்

பற்றி எந்தத் தகவலும் அதற்குக் கிட்டவில்லை. எதிர்பாராமலேயே விடிந்துவிட்டது. அது உதவியற்ற நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டுவிட்டது.

டிகிரி பறந்து பறந்தே களைத்துப் போய்விட்டது. சிறகுகள் வலிக்கத் தொடங்கின. மற்றைய நாட்களைப் போல் நன்றாக சாப்பிட்டுக் கொள்ளவும் கிடைக்கவில்லை. நினைவு வரும்போதெல்லாம் அம்மாவிடம் பால் குடித்துக் கொண்டிருந்த டிகிரி வெளவால் இரண்டொரு நாட்களுக்கு முன்புதான் தனியாக உண்ணப் பழகியது.

பசியாலும் களைப்பாலும் டிகிரி நன்றாகவே சோர்ந்து போய்விட்டது. வெற்று வானத்தில் கண்டபடி சிறகடித்து இப்போது எங்கேயென்று தெரியாத நிலை. கடும் பயத்தினால் அது தடுமாற்றத்திற்குள்ளாகியது. எப்படித்தான் இனி அம்மா அப்பாவையும் குழுவினரையும் தேடிக் கொள்வது?

டிகிரி முகம் கொடுத்துள்ள பிரச்சினைக்கு எந்தப் பதிலும் கிடையாது. எதுவுமே ஞாபகம்கூட வரவில்லை. பயத்தினாலும் களைப்பினாலும் அதன் மனம் மட்டுமல்ல உடலும்கூட பலவீனமடைந்து சிறகுகள் வலியெடுத்தன.

டிகிரி வெளவால் அப்போது மெல்ல மெல்ல நிலத்தை நோக்கி தாழ்ந்து வந்தது. மரக்கிளையொன்றில் தொங்கிக் கொண்டது. இருந்தும் தொங்கமுடியாதபடி சிறகுகள் தொடர்ந்தும் வலித்தன. சற்று நேரம் நகரும்போது அதற்கு மயக்கம் வருவது போல் தெரிந்தது. கைவிரல் நகங்களினால் தொங்கிக் கொண்டிருந்த கிளை விடுபட்டது. 'தொப்பென்று மண்மீது வந்து விழுந்தது.

டிகிரி எழுந்து, மீண்டும் பறக்க முயற்சித்தது. ஆனால் சிறகடிப்பதை நினைக்கக்கூட முடியவில்லை. அப்பாவித்தனம் உச்சநிலை அடைந்தது. மயக்கம் காரணமாக அதற்கப்பால் என்ன நடந்ததென்றும் தெரியவில்லை. டிகிரி வெளவால் நினைவற்ற நிலைக்கு தள்ளப்பட்டது.

3

அம்மாவின் தொல்லை பொறுக்க முடியாத நிலையில் சுதாரி பாயிலிருந்து எழுந்தாள். காலையில் எழாவிட்டால் பாடசாலைக்குப் போய் கேற்றுக்கு வெளியே நிற்க வேண்டும். அதை அவள் அறிவாள். எனினும் படுத்த பாயிலிருந்து எழும்ப சோம்பல் விடவில்லை.

“சுதாரி என்ற தங்கம். எழும்பு பிள்ள. பள்ளிக்கூடம் போகணுமில்லயா” முதற் தடவை மிகுந்த அன்போடுதான் அம்மா எழுப்புவாள். சுதாரி கண்விழித்துவிடுவாள். இருந்தாலும் சோம்பலோடு அவள் சுருண்டு கொண்டிருக்கும் போது அம்மாவுக்குக் கரும் கோபம் வந்துவிடும்.

அதனால் அம்மா இரண்டாம் தடவையாக பேசும்போதே சுதாரி வாரிச் சுருட்டிக் கொண்டு எழுந்துவிடுவாள். தூக்கம் கலையக் கைகளைக் குடைந்தபடி சமையலறைப் பக்கமாகப் போவாள். விடிகாலையில் எழும் அம்மா அந்நேரத்திலும் வேலைதான்.

அம்மா கூலிவேலைதான் செய்கிறாள். வீட்டில் எல்லோருக்கும் காலை - பகல் உணவு சமைத்த பின்னரே ஒவ்வொரு நாளும் செல்வாள். இந்நாட்களில் ஊரின் அந்தத்தில் உள்ள மரமுந்திரிகைத் தோட்டத்தில்தான் வேலை. அம்மா முழுநாளும் மாலைவரை குனிந்து முந்திரிகைக் கொட்டைகள் பொறுக்குவாள். காலை முதல் மாலைவரை குனிந்து குனிந்து பொறுக்குவதால் அம்மாவின் இடுப்பு நன்றாக வலிக்குமாம். மிகவும் களைத்துப் போன நேரத்தில் அம்மாவுக்கு கோபம் வரும் என்பதை சுதாரி அறிவாள்.

அன்று சுதாரி சமையலறைக்குப் போகும் போது அம்மா தேநீரும் தயாரித்திருந்தாள்.

“சீக்கிரம் போய் பல்விளக்கி முகம் கழுவிக்கொண்டு வந்து தேநீர்க் குடி பிள்ள.” அம்மா சுதாரியின் முகம் பார்த்து அன்போடு சொன்னாள். அம்மாவுக்கு கோபம் வந்தாலும் சற்று நேரத்திற்குத்தான். பின்னர் மனம் ஆறிவிடும்.

சுதாரி அருகிருந்த பேணி ஒன்றினுள் இருந்து கரித்துண்டொன்றை எடுத்தாள். அதை வாயிலிட்டு தூள் தூளாகும்வரை கடித்தாள். பின்னர் சுட்டு விரலை வாயினுள் செலுத்தி பற்களைத் தீட்டத் தொடங்கினாள். வாயில் சுவை தெரியும் பற்பசையைப் பயன்படுத்த அவளுக்கு ஆசைதான். இருந்தாலும் அதற்காகச் செலவிட அம்மாவிடம் பணம் எங்கே? அதனால் சுதாரியின் வீட்டில் எல்லோருமே கரித்துண்டினால் தான் பந்துலக்குகின்றனர். அம்மா அடுப்பைத் துப்புரவாக்கும் போது கரித்துண்டுகளை வேறாக ஒரு பேணியில் இட்டு வைப்பாள்.

சுதாரி பந்துலக்கியவண்ணம் சிறிய வயிற்றுப் பாரத்தை இறக்கி வைக்க வெட்டவெளிக்குச் சென்றாள். பெரும்பாலான வீடுகளைப் போலவே சுதாரியின் வீட்டிலும் கழிப்பறை ஒன்று இருக்கவில்லை. அவர்கள் முற்றத்திற்கு அப்பக்கமாக இருந்த பரப்பையே பாவித்தனர். பின்னர் அம்மா அதனைத் துப்புரவாக்கி விடுவாள். சிறிய குழியொன்றை வெட்டி முடிவிடுவதான் வழக்கம்.

சுதாரி பந்துலக்கியபடியே பின்பக்கமாகச் சென்றபோது கண்ட காட்சியினால் வந்த விடயத்தை மறந்துவிட்டாள். அவள் “அம்மா” என்று சத்தமிட்டாள்.

அம்மா பயந்து போய் சுதாரி இருந்த இடத்திற்கு ஓடோடி வந்தாள்.

சுதாரி தான் கண்ட சின்ன உயிரினத்தை பார்த்தபடி நின்றாள். ஆனால் அவளால் அதனைச் சரியாக இனம் காணமுடியவில்லை. இதற்குமுன் அப்படி ஒன்றை அவள் பார்த்ததே கிடையாது.

“ஐயோ வெளவால் குஞ்சொன்று. இப்போதெல்லாம் முந்திரிப் பழம் சாப்பிட வெளவால் வாரதுதானே. இது தவறி விழுந்திருக்கு. நல்ல காலம் பூனைக்கு அகப்படல்ல”

அம்மா சொல்வதைப் பார்த்தால் பூனைக்கு அகப்பட்டிருந்தால் இந்நேரம் பிடித்துச் சாப்பிட்டிருக்கும். பாவம்.

நான்காம் வகுப்பில் படிக்கும் சுதாரிக்கு டீச்சர் சொல்லிக் கொடுத்தது ஞாபகம் வந்தது. மிஸ் சொன்ன அங்க அடையாளங்கள் அனைத்தும் அதிலே காணப்பட்டன.

“அணிலைப் போன்ற முகம். விலங்குகளின் அடையாளங்களும் பறவைகளின் அடையாளங்களும் அதில் காணப்படும். வெளவால் பால் குடித்து வளரும் உயிரினம். அவ்வாறான ஒரேயொரு பறவை வெளவால்தான்.”

சுதாரி மிக நெருங்கி அதன் உடலமைப்பை நன்கு கவனித்தாள்.

“வாவா அத விட்டிட்டு வா. பள்ளிக்கூடம் போகத் தயாராகு. தேநீர் கொஞ்சமும் நன்றாக ஆறியிருக்கும்”

“ஐயோ அம்மா பூனைக்கு அகப்பட்டா அத அப்படியே சாப்பிட்டுவிடுமே”

“அது பறந்து போய்விடும்”

“என்னம்மா அதற்குப் பகலில் கண் தெரியாதே”

“ம் அப்படியென்றால் நீ விரும்புறபடி செய். எனக்கு வெளவாலோடு செல்லம் கொஞ்ச நேரமில்ல” அம்மா அவ்வாறு சொல்லிவிட்டு சமையலறைப் பக்கம் சென்றாள்.

‘இப்போது என்னதான் செய்வது? பள்ளிக்கூடம் போகவும் வேண்டும். இந்த வெளவாலை இவ்விடத்தில் விட்டுச் சென்றால். நிச்சயமாக பூனை பிடித்துவிடும். வெளவால் குஞ்சும் ரொம்ப நொந்துபோய் கிடக்கிற நேரம். பகலில் கண் தெரியாத நிலையில் எங்கேயென்றுதான் பறப்பது? அது இப்படி நிலத்தில் கிடப்பது பறக்க

முடியாததால்தானே?" சுதாரி எல்லாப் பக்கமாகவும் யோசித்தாள்.

சுதாரிக்கு நல்லதொரு யோசனை வெளிப்பட்டது. அவள் விரைவாக வீட்டின் பின்பக்கமாகச் சென்று கோழிக்கூட்டைக் கொண்டு வந்து அதனால் வெளவால் குஞ்சை முடிவிட்டாள்.

அப்போது பூனையின் "மியாவ்" சத்தம் கேட்டது. எங்கோ இருந்து மோப்பம் பிடித்துப் பிடித்து அந்தப் பக்கமாக வந்திருக்க வேண்டும்.

சுதாரி பூனையை விரட்டினாள். சிறு கல்லொன்றால் வீசி அடித்தாள். அக்கல் காய்ந்த இலைச் சருகில் விழுந்த ஒலிக்கு பூனை குழம்பிக் கொண்டு எங்கோ ஓடியது. இங்கே ஏதோவொன்று இருக்கிறதென்பதை விளங்கிக் கொண்ட பூனை மீண்டும் நின்று திரும்பியது.

பூனை கூடையைத் தள்ளிவிட்டு வெளவால் குஞ்சை சாப்பிட்டுவிடுமா? சுதாரிக்கு பயம் வந்து விட்டது. கூடவே நல்லதொரு மாற்றுவழியும் பிறந்தது. பெரிய பாரமான மரக்குற்றி ஒன்றை எடுத்து கோழிக் கூட்டின்மீது வைத்தாள்.

அவளுக்கு இன்னொரு விஷயமும் ஞாபகம் வந்தது. அதற்கு தாகம் வருமல்லவா? பசியும் இருக்கும். பாடசாலைக்குச் சென்றுவிட்டு வரும்வரையில் அது எப்படி இருக்கும். பசிதாகம் பொறுக்க முடியாமல் செத்துப் போய்விடுமே.

வெளவால்கள் பழம்தான் சாப்பிடும். ஆனால் இப்பக்கமாக பழங்கள் காணப்படவில்லை. சுதாரிக்கு ஒரேயடியாக கொய்யாமரம் ஞாபகம் வந்தது. அதில் சில காய்கள் இருந்தன. அவள் அவசரமாகப் போய் கனிந்த கொய்யா ஒன்றை இடுங்கிக் கொண்டு வந்தாள். சிரட்டை ஒன்றுக்குள் தண்ணீரும் வார்த்துக் கொண்டாள்.

சுதாரி விறகுக் குற்றியை அப்புறமாக்கினாள். கொய்யாப்பழத்தையும் தண்ணீர்ச் சிரட்டையையும் உள்ளே வைத்து மூடினாள். மீண்டும் மரக்குற்றியை மேலே வைத்தாள்.

“என்னடி பிள்ள இன்றைக்கு பள்ளிக் கூடம் போறதில்லயா? தேநீரும் ஆறிப் போயிற்று” அம்மா இம்முறை கோபத்தோடு கத்தினாள்.

சுதாரி குடத்தினால் பேசினுக்கு தண்ணீர் வார்த்தெடுத்து வாயைக் கழுவிக் கொண்டாள். முகம் கை கால்களையும் கழுவிக் கொண்டாள். அவசரமாக சமையலறைக்கு ஓடினாள். தேநீர் நன்றாக ஆறிப் போயிருந்தது. இரண்டொரு மிடறில் குடித்து முடித்தாள்.

உடை அணிவதற்காக வீட்டினுள்ளே சென்றாள். அம்மா மீண்டும் கத்தினாள்.

“சுதாரி இந்தப் பிள்ளைக்கு என்ன நடந்திருக்கோ தெரியல்ல. இங்க வா”

அவள் மீண்டும் சமையலறைக்கு ஓடி வந்தாள். அம்மா சோறு பகிர்ந்து கொண்டிருந்தாள்.

“மலம் கழித்ததா? போ போ இல்லாவிட்டால் வகுப்பு நாற்றமடிக்கும். வகுப்புக் கூட்டங்களுக்குப் போன டீச்சர்மார் எங்கள் பேசுறாங்க. போ போ மலம் கழித்திட்டு சவர்க்காரமிட்டுக் கைகளை கழுவிக் கொண்டுவா”

உண்மைதான். என்றாலும் அந்தத் தேவையை சற்றே மறந்துவிட்டாள். எல்லாம் வெளவால் குஞ்சைக் கண்டதால்தான். சுதாரி போய் வெளவால் குஞ்சை அடைத்த கோழிக்கூட்டருகே குந்தினாள். கழிவை குழிதோண்டிப் புதைத்தாள். மீண்டும் தண்ணீர் வார்த்து சுத்தம் செய்து கைகால்களை சவர்க்காரமிட்டுக் கழுவிக் கொண்டு வீட்டுக்கு ஓடினாள்.

“சுதாரி சீக்கிரம் வா. இந்தக் கொஞ்சத்தையும் சாப்பிடு”
அம்மா மீண்டும் வற்புறுத்தினாள்.

சுதாரி எப்படியென்று அம்மாவுக்குத் தெரியும். சாப்பாட்டை ஊட்டிவிடாவிட்டால் பிறகு சாப்பாடே இல்லை. காலையிலேயே சாப்பிடுவதுமில்லை. அம்மாவுக்கு பயந்துதான் கொஞ்சம் சாப்பிடுவாள். அதைச் சாப்பிடாமல் சென்றால் பகலாகும்போது பசியெடுக்கும் அதைத் தெரிந்த அம்மா வற்புறுத்தி ஏழெட்டுக் கவளம் சாப்பிட வைத்துத்தான் பாடசாலைக்கு அனுப்புவாள்.

தட்டில் சோறும் சம்பலும் இட்டு அதைப் பிசைந்து உருண்டை செய்தபடி சுதாரியின் அருகே வந்தாள். சுதாரி கவுன் அணிந்து கொண்டிருக்கும் போது உணவூட்டினாள்.

“அம்மா போதும். எனக்குப் பசிக்கல்ல”

“இல்லயில்ல இது கொஞ்சத்தையும் சாப்பிட்டு விட்டுப்போ” அவள் வற்புறுத்தி சாப்பாட்டை சுதாரியின் வாயில் இட்டாள்.

சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கும் போதே சுதாரிக்கு வெளவால் குஞ்சின் ஞாபகம் வந்துவிட்டது. இருந்தும் அது பற்றிக் கூறினால் அம்மாவுக்குக் கோபம் வரும் என்பதால் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டாள்.

சுதாரி புத்தகப்பையை கழுத்தில் மாட்டியபடி வெளியே பாய்ந்தாள். முற்றத்திற்கு வந்ததும் வெளவால் குஞ்சை மூடி வைத்த கோழிக்கூட்டின் பக்கமாகத்தான் பார்த்தாள். மீண்டும் போய்ப் பார்த்தால் நல்லதென்று மனம் சொன்ன போதும், அவள் எல்லை தாண்டவில்லை.

‘இன்றைக்கு நன்றாகவே நேரம் போய்விட்டது. பெரிய சேரிடம் அடிவேண்ட நேருமோ தெரியல்ல’ என்று எண்ணியவாறு நடந்தாள் சுதாரி.

4

நீண்ட நேரம் மயங்கிப் போய்க் கிடந்த டிகிரி வெளவால் மெல்ல மெல்ல மயக்கம் தெளிந்து வரும்போது கண்களைச் சுழற்றி சுற்றுமுற்றும் பார்த்தது. அப்போது வெளிச்சம் பரவியிருந்ததால் எதையுமே விளங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை.

மற்றைய நாட்களில் வெளவால் மரக்கிணையில் தொங்கியபடிதான் தூங்கும். ஆனால் இன்று நிலத்திலேயே கிடந்தது. சிறகுகள் இன்னுந்தான் வலித்தன. மேலே பறக்க நினைத்து சிறகுகளை அடித்துப் பார்த்தது. எதிலோ முட்டி மீண்டும் நிலத்திலேயே விழுந்துவிட்டது. திரும்பவும் பறக்க முயற்சித்தது. மீண்டும் முட்டி நிலத்தில் விழுந்தது. தான் ஏதோ ஒன்றுக்குள் அகப்பட்டிருப்பது டிகிரி வெளவாலுக்கு விளங்கத் தொடங்கியது.

டிகிரிக்குத் தனது தாயை ஞாபகம் வந்தது. இந்த நேரத்தில் அம்மா அருகிலிருந்தால் எவ்வளவு நல்லது. அது சத்தமிட வாயைத் திறந்தபோதும் எந்த ஒலியும் வெளிப்படவில்லை.

டிகிரி வெளவால் தான் அகப்பட்டிருக்கும் பொறியிலிருந்து எப்படித் தப்புவதென யோசித்தது.

நடந்து நடந்து பார்த்தபோதும் முடியவில்லை. வட்டமாக நடந்து சென்றபோதும் முடிவென்று ஒன்று காணப்படவில்லை. இருக்கும் இடத்தில் வெளிச்சம் பரவுவதால் எதுவும் தெரியவில்லை. மேலே பறக்கவும் முடியவில்லை. எதிலோ மோதி விழுவதே தொடர்ந்தது.

எப்படி எனக்கு இந்த நிலை ஏற்பட்டது? டிகிரி யோசித்துப் பார்த்தது. ஒரேயடியாக ஏதோ சத்தம் கேட்டு மேலே பறந்தது நல்ல ஞாபகம். தான் குழுவிலிருந்து

தனிப்பட்டு மேல் வானத்தில் களைத்துப் போகும் வரை பறந்ததும் ஞாபகம். அதன் பிறகு எனக்கு என்னதான் நடந்ததென்று தெரியவில்லை.

கண் தெரியாவிட்டாலும் டிகிரிக்கு சுதாரி வைத்த கொய்யாப்பழத்தின் வாசம் தெரிந்தது. அந்த வாசம் டிகிரி வெளவாலுக்குப் பழக்கப்பட்டதுதான். அது கொய்யாப்பழத்தை நெருங்கும்போது சிரட்டையில் இருந்த நீரின் அறிகுறியும் விளங்கியது. அது தனது சொண்டின் மூலம் தண்ணீர் குடித்துக் கொண்டே இருந்தது. வயிற்றில் தண்ணீர் பட்டதும் உடலுக்கு சற்று உயிர்

வந்தது போயிருந்தது. அதன் பின்னர் கொய்யாப் பழத்தை நெருங்கியது. அது அதனைக் கொரித்துக் கொரித்து உண்ண ஆரம்பித்தது.

கொய்யாப்பழம் சாப்பிட்டு தண்ணீரும் பருகியபோது டிகிரிக்கு புதிய உற்சாகம். அது மீண்டும் அங்கும் இங்குமாக சிறகடித்து அங்கிருந்து போய்விடலாமா என்று பார்த்தது. டிகிரி வெளவால் போக முயற்சித்து ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் கோழிக்கூட்டின் மீது முட்டி விழுந்தது.

டிகிரி வெளவால் பூனையைக் காணவில்லைதான். ஆனால் இவ்வளவு நேரமாகக் கோழிக் கூட்டின் மீது கண் வைத்தபடியே அது நின்றது. டிகிரி உள்ளே அங்குமிங்குமாகத் துடிக்கும் போது பூனைக்கு பொறுமையாக இருக்கமுடியவில்லை.

“மியாவ்”

பூனை சத்தமிட்டது. கூட்டை நெருங்கி முன்கால்களை உயர்த்தி தள்ள முயற்சித்தது. பாரம் வைத்திருந்ததால் அசைக்கக்கூட முடியவில்லை. பூனை உள்ளே இருக்கும் உயிரினத்தை மோப்பம் பிடித்துக் கொண்டது. கூட்டை புரட்டிவிட்டால் நல்லதொரு விருந்து கிடைக்குமென பூனை எண்ணியது. அது கூட்டைச் சுற்றிச் சுற்றி தள்ளிப் பார்த்தது. புரட்டிப்போட முடியவில்லை. முடியாத பட்சத்தில் அதன் அருகே சாய்ந்தபடி யோசிக்க ஆரம்பித்தது.

கூட்டினுள்ளே துடித்துக் கொண்டிருந்த டிகிரி வெளவால் பூனையின் கத்தலுக்கு மிகவும் பயந்தது. திகைத்து நின்றது. தனக்கு பெரும் ஆபத்து அருகிருப்பதாக அது உணர்ந்தது. எந்த சத்தமும் இல்லாமல் இருப்பதே நல்ல உபாயம் என்று அது கருதியது. அதன்படி எந்தக் குழப்பத்திற்கும் உள்ளாகாமல் அந்த இடத்திலேயே நின்றது. வெளியே பூனையாரும் இலக்குத் தவறாமல் காத்திருந்தது.

5

பள்ளிக்கூடம் சென்றாலும் முழுநாளும் வெளவால் குஞ்சின் நினைவுதான் சுதாரிக்கு. தான் மீண்டும் செல்லும்வரை அது எந்தப் பிரச்சினையும் இல்லாமல் இருக்குமா? களைப்படைந்து இருந்ததால் சிலவேளை செத்துப் போயிருக்குமா? வைத்துவிட்டு வந்த தண்ணீரைக் குடித்து கொய்யாவை சாப்பிட்டிருக்குமா?

ம்மா.... பூனை மோப்பம் பிடித்திருந்தால்... அதற்கு ஒரு வாய்க்குக்கூடப் போதாது.

எப்பொழுதும் பாடசாலை முடியும்வரை சுறுசுறுப்பாக இருப்பாள் சுதாரி. இன்று நெருப்பின் மேல் நிற்பதுபோல்தான் இருந்தாள்.

சுதாரி அன்று தனது தோழிகளோடும் வெளவால் குஞ்சைப் பற்றித்தான் கதைத்தாள். வெளவாலுக்கு இரவில்தான் கண்தெரியும். அதனால் இரவில்தான் அதனை விடுதலை செய்ய வேண்டும். அது வரை பசியோடல்லவா அது இருக்கவேண்டும்.

இன்னும் சிறு குஞ்சு. அதனால் அது பால்தான் குடிக்கும். கூட்டினுள்ளே வைத்த கொய்யாப் பழத்தை அது சாப்பிட்டிருக்குமோ தெரியவில்லை.

பூனையால் தொல்லை இன்றேல் அது தன்பாட்டில் இருக்கும். வீட்டுக்குச் சென்றால் இரவு வரையில் அதனைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளலாம் அல்லவா? சுதாரி அப்படி நினைத்து தன் மனதை சமாதானப்படுத்திக் கொண்டாள்.

பாடசாலை விட்டதும் வழமை போல் அவள் தயங்கித் தயங்கி நிற்கவில்லை. வீட்டுக்கு ஓடினாள். பாடசாலையிலிருந்து வீட்டுக்கு இரண்டு கிலோமீற்றர்

போக வேண்டும். ஆனால் இன்றோ இரு மடங்கு தூரம் போல் சுதாரி உணர்ந்தாள்.

வீட்டை நெருங்கும்போது அவள் நன்றாகக் களைத்துப் போனாள். அவள் களைப்பைப் பார்க்கவில்லை. புத்தகப்பையை வெளி விறாந்தை கதிரையின் மீது வைத்தாள். நேரே கோழிக் கூடு வைத்த இடத்திற்குச் சென்றாள்.

பூனை கோழிக் கூட்டுக்கருகே காவல் காத்துக் கொண்டிருந்தது. இலக்குப் பார்த்தபடிதான் சுதாரி முதல் வேலையாக பிரம்படி கொடுத்து பூனையைத் தூர விரட்டினாள். பின்னர் கூட்டின் கீலங்களுக்கிடையால் வெளவால் குஞ்சை அவதானித்தாள்.

வெளவால் குஞ்சு கோழிக் கூட்டினுள்ளே சுருண்டபடி குழம்பிப் போகாமல் நின்றது.

சுதாரி மெல்ல கூடையை உயர்த்தி கையைவிட்டு வெளவால் குஞ்சை எடுத்தாள். அது குழப்பமடைந்து அங்குமிங்குமாகப் பாயப் பார்த்தது. ஆனால் சுதாரி குழப்பமடையவில்லை. வெளவால் குஞ்சை நன்கு பிடித்துக் கொண்டாள்.

“நான் உன்ன நோவிக்கமாட்டன்”

பூனையின் சத்தத்திற்கு பயந்துபோன வெளவால் குஞ்சு அவளது அன்புமிகுந்த வார்த்தைகளுக்கு வசியமாகியது புதுமைதான். அப்பொழுது அது துடிக்காமல் அமைதியாக நின்றது. சுதாரி, வெளவால் குஞ்சின் வயிற்றை அன்போடு தடவினாள். அதன் தலை சரியாக அணில் குஞ்சு போன்றது. சிறகுகளும் வளர்ந்திருந்தன. பார்க்கப் பரவசம்.

முழுநாளும் பயந்துபோய்க் கிடந்த டிகிரி வெளவாலின் மனதிலிருந்த பயம் எதிர்பாராத விதமாக மெல்லத் தணிந்தது. என்னை இவ்விதமாகத் தொட்டுத்

தடவுவது யார்? அந்தப் பாசம் மிகுந்த தடவுதலும் அன்பான குரலும் இதற்கு முன்பு அனுபவித்தவை அல்ல. அவளது உடலின் மென்கூடு டிகிரி வெளவாலின் மனதில் கௌவியிருந்த பதற்றத்தை அகற்றியது. அவள் அப்போது விதவிதமான பழங்களை அதற்கு ஊட்ட முயற்சித்தாள். இருந்தும் அவற்றை சாப்பிட வெளவால் குஞ்சுக்கு விருப்பம் இருக்கவில்லை. என்ன செய்ய? இரண்டொன்றை சாப்பிடவும் செய்தது.

முன்பு கூட்டில் வைத்திருந்த கொய்யாப்பழத்தையும் கொஞ்சந்தான் கொறித்திருந்தது.

அது ஒழுங்கான முறையில் சாப்பிடாததையிட்டு சுதாரிக்கு கவலை மேலிட்டது.

‘வெளவால்கள் பால் குடித்து வளர்வதல்லவா? அப்படி என்றால் இந்தக் குஞ்சும் பால் குடிக்க வேண்டுமே... எப்படி இதற்கு பால் கொஞ்சம் தேடுவது? அம்மாவிடமென்றால் பால் உண்டு... ம்... தங்கைக்கு கொடுக்கும் பாலில் கொஞ்சம் வேண்டிக் கொண்டால் சரி. தங்கையை அம்மம்மாவிடம் விட்டுவிட்டு மரமுந்திரிகை தோட்டத்துக்கு போய் அம்மா வீட்டுக்கு வரும்போது மாலையாகிவிடும். அது மட்டுமல்ல, அம்மா நன்றாகக் களைத்துப் போய்த்தான் வருவா. அப்படி வரும் அம்மாவிடம் பால் கேட்க முடியுமா? இப்படி எல்லாம் யோசித்தாள் சுதாரி.

மற்றைய நாட்களில் சுதாரி பாடசாலை விட்டால், அம்மா வரும்வரை அம்மம்மா வீட்டில்தான் தங்குவாள். இன்று வெளவால் குஞ்சுக்காகத்தான் வீட்டுக்கு ஓடோடி வந்திருந்தாள். இந்நேரத்தில் அம்மம்மா அவளை மூச்சுப் பிடித்தவண்ணம் தேடிக் கொண்டிருப்பாள். நேரம் மிகவும் நகர்ந்த பின்புதான் சுதாரிக்கு இது ஞாபகம் வந்தது.

சுதாரி திரும்பவும் வெளவால் குஞ்சை கூட்டுக்குள் வைத்தாள். விறகுக் குற்றியை அதன் மீது ஏற்றினாள். நேரே அம்மம்மா வீட்டுக்கு ஓடினாள்.

அப்போது அம்மம்மா மிகவும் குழம்பிப் போயிருந்தாள். தங்கையையும் தூக்கிக் கொண்டு, சுதாரியைத் தேடி வீதிக்கு இறங்கியிருந்தாள்.

சுதாரியைக் கண்டு கடுங்கோபமடைந்தாள். அவள் உண்மையைச் சொல்லித் தப்பிக் கொண்டாள்.

“நீ அங்க வெளவாலோடு கொஞ்சல். என்ற தலையில் நெருப்பு. என்ற நெஞ்சு படபடவென்று அடிக்கிறதப் பார்” அம்மம்மா கோபத்தோடு சொன்னாள்.

‘உண்மதான் அம்மம்மாவின் நெஞ்சு படபடக்கத்தான் செய்யிது. பாவம்.... அம்மம்மாவின் வீட்டுக்குப் போய் சொல்லிவிட்டு வந்திருக்கலாம்’ காலம் கடந்து புத்திக்கு வந்தது சுதாரிக்கு.

“இரு இரு அம்மா வந்தா சொல்றன்” அம்மம்மா அபாய அறிவிப்புச் செய்தாள்.

அம்மம் மாவிடம் தப்பினாலும் அம்மாவிடம் இருந்தென்றால் தப்பவே முடியாது. அம்மா வரும்போது இருட்டிவிட்டது. அம்மா முழுநாளும் முந்திரிகைத் தோட்டத்தில் வேலை செய்து நன்கு களைத்துப் போயிருந்தாள். எதிர்பார்த்தது போல் அம்மாவுடன் அம்மம்மா எதுவுமே சொல்லவில்லை. சொன்னால் நல்ல அடிவிழும் என்பதை அம்மம்மா அறிவாள். அதற்கு அவள் விரும்புவதும் இல்லை.

மாலையில் அம்மாவையும் தங்கையையும் அழைத்துக் கொண்டு சுதாரி வீட்டுக்குச் சென்றாள். எப்படி அம்மாவிடம் பால் கேட்பது. அம்மாவோடு இசைவாக நடந்து கொண்டால் பால் கிடைக்குமென அவள் நம்பினாள்.

வீடு சென்றதும் வெளவால் குஞ்சு பற்றித் தேடிப் பார்த்தாள். சுதாரி தகவல்களை அம்மாவோடு பகிர்ந்து கொண்டாள்.

“அதத் திறந்து விடு. இரவாகும்போது அதுபோய் தனது கூட்டத்த தேடிக் கொள்ளும்” அம்மா நிதானமாக அப்படிச் சொன்னாள்.

“அது முழு நாளும் பசியோட அம்மா. நான் வைத்திருந்த கொய்யாப்பழத்தை கொஞ்சம் தான் சாப்பிட்டிருந்தது.”

“அது இன்னும் பால் மறக்கவில்ல போல”

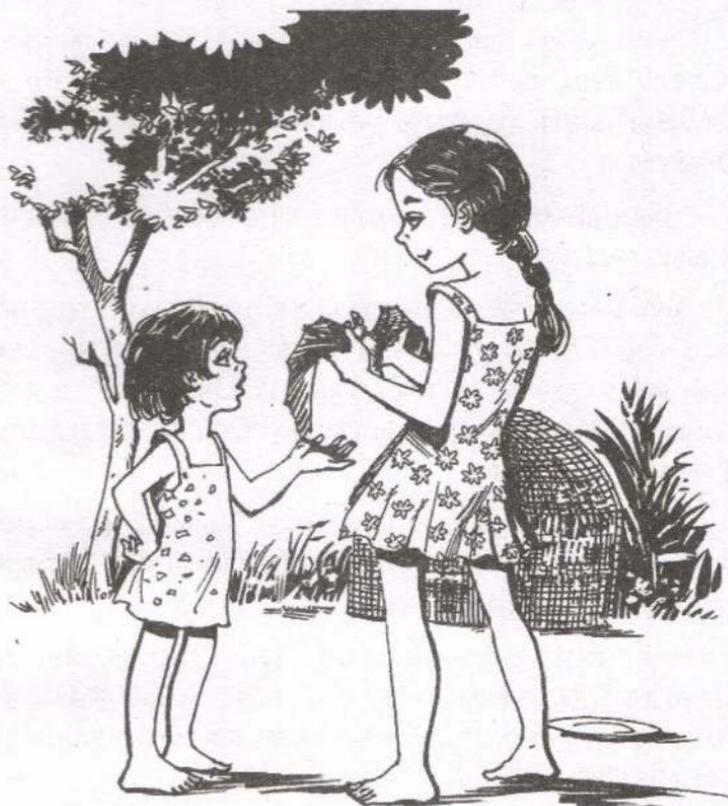
அம்மா விடயத்திற்கு வந்துவிட்ட மகிழ்ச்சி சுதாரிக்கு. விளக்குமாறுடன் முற்றத்திற்கு வந்தாள். தும்புத்தடியினால் வீட்டையும் பெருக்கினாள். இரவுச் சமையலுக்கு தேங்காயும் துருவினாள். அதனிடையே அம்மாவிடம் ஒரு வேண்டுகோளும் விடுத்தாள்.

“உனக்கு விசரா? எனது பால் அதுக்கு சரி வருமா?”- அம்மா ஒரேயடியாக காரமாகப் பேசினாள். பின்னர் மனம் கசிந்திருக்கக்கூடும். அம்மா தனது மார்க்பை நசுக்கும்போது முலைக்காம்பிலிருந்து பால் பீச்சியது. அவ்வாறு ஒரு சிறிய பீரிஸில் பால் கொஞ்சம் கறந்து கொடுத்தாள்.

சுதாரி அதனை ஆசையுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். தான் இளவயதில் அம்மாவிடம் எப்படியெல்லாம் பால் குடித்திருப்பேன் என்பதை சுதாரி கற்பனை செய்தாள். இப்பொழுது தங்கச்சிதான் பால் குடிக்கிறாள். தங்கை இரவாகும்போது அம்மாவின் மார்க்பை கட்டிப்பிடித்துக் கொள்வாள். திரும்பவும் அம்மாவிடம் பால் குடித்தால் என்னவென்று சுதாரி நினைத்தாள். வேறென்ன அம்மாவிடம் அடிதான் கிடைக்கும்.

அம்மா கொடுத்த பால் கொஞ்சத்தையும் சுதாரி மிகவும் கவனமாக வெளவால் குஞ்சிடம் எடுத்துச் சென்றாள். தங்கையும் அவள் பின்னால் சென்றாள்.

சுதாரி வெளவால் குஞ்சைக் கவனமாக வெளியே எடுத்தாள்.

“ஐயோ பாவம் இதென்ன அக்கா?” தங்கை பழகுமொழியில் கேட்டாள்.

“இது வந்து வெளவால் குஞ்சு. வெளவால் சிறகடித்து பறந்தாலும் அது ஒரு முலையூட்டி”

சுதாரி தனக்குத் தெரிந்த பெரிய சொற்களைப் பயன்படுத்திச் சொன்னபோதும், தங்கைக்கு எதுவுமே விளங்கவில்லை. அவள் வாயைத் திறந்தபடி கேட்டுக்கொண்டிருந்தது மாத்திரந்தான்.

“முலயூத்தி என்றா?” தங்கை வினவினாள்.

“முலயூத்தி அல்ல. முலையூட்டி. பால் குடித்து எங்களப் போல வளர்ர உயிரினத்துக்குத்தான் முலையூட்டி என்கிறது” சுதாரி அப்போது தங்கைக்கு விளங்கும் தமிழில் சொன்னாள்.

“அதுவும் அம்மாட்ட பால்தானா குடிக்கிது?” தங்கை மீண்டும் கேட்டாள்.

“ம்... வெளவால் குஞ்சு அதன் அம்மாவின் பாலைத்தான் குடிக்கிது. இப்போ அதின்ற அம்மா இல்லாததால் நான் எங்க அம்மாட பால் பருக்கப் பாக்கிறன்” சுதாரி அப்படிச் சொன்னவாறே வெளவால் குஞ்சின் வாயருகில் பீரிஸைப் பிடித்தாள்.

வெளவால் குஞ்சு “புஸுபுஸு”வென்று பாலைக் குடித்தது. இருந்தாலும் அதன் சின்னவாயால் மிகவும் சிறிதளவு தான் குடிக்க முடிந்தது.

வெளவால் குஞ்சு சுதாரி கொடுத்த பாலுக்கு மிகவும் ஆசைப்பட்டது. தனது அம்மாவின் பால் போல் இல்லாது போனாலும் இந்தப் பாலும் எவ்வளவு சுவையானது என்று நினைத்ததோ....?

இப்பொழுது வெளவால் குஞ்சின் மனப்பயம் அகன்றுவிட்டது. தன்னைப் பிடித்து வைத்திருக்கும் சிறுமி தன்னை அலாதியான அன்போடு கவனிப்பது அதற்கு விளங்கியது. தான் கஷ்டத்தில் விழுந்துள்ள நேரத்தில் செய்யும் உபகாரமாக எண்ணியது. அதனால் வெளவால் குஞ்சு மிகவும் அடக்கமான முறையில் பாலைக் குடித்தது. பால் சிறிதையும் பருகிய பின்புதான் அதற்கு உயிர் வந்தது போலிருந்தது.

இப்பொழுது எல்லாப் பக்கமாகவும் இருள் பரவிக் கொண்டு வந்தது.

“பிள்ள....” அம்மா சமையலறைப் பக்கமிருந்து சத்தமிட்டாள்.

“இப்போ அத விட்டிட்டு முகம் கால் கழுவிக் கொண்டு வீட்டுக்கு வா. இரவானால் அதுக்குக் கண் தெரியும். அப்போது பறக்கவும் முடியும். தனது கூட்டத்தத் தேடிக்கொள்ளும்”

அம்மா அப்படிச் சொன்னாலும்கூட இன்னும் நன்றாக இரவாகவில்லை.

“தங்கச்சி திரும்பவும் நாங்க கூட்டுக்குள்ளே விடுவம். உடம்ப கழுவிக் கொண்டு வந்து இரவைக்கு நாங்க இத திறந்துவிடுவோம். அப்போ பறந்து போய் தனது அம்மாவத் தேடிக்கொள்ளும்.”

சுதாரி சொன்னது பெரிதாக விளங்காவிட்டாலும் கூடத் தங்கையும் “சரி” என்றாள். சுதாரி மீண்டும் அதனை கூட்டில் விட்டு கூடையின் மேல் பாரம் வைத்தாள்.

பூனையைப் பற்றித் தெரிந்ததால் சுதாரி சுற்று முற்றும் பார்த்தாள். இலக்கு வைத்தபடி தூர இருந்து அது பார்த்துக் கொண்டிருந்தது.

“ஓடு ஓடு”

சுதாரி சிறு கல்லொன்றால் பூனைக்கு எறிந்தாள். தூர விரட்டினாள். பின்னர் இருவரும் முகம் - கால் கழுவிக் கொண்டனர்.

இரவாகும் வரை பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் சுதாரி. அம்மாவையும் தங்கையையும் கூட்டிக் கொண்டு முற்றத்திற்கு இறங்கினாள். அவள் கையிலே குப்பிவிளக்கும் இருந்தது.

கோழிக் கூடைக்குள்ளிருந்த வெளவால் குஞ்சை சுதாரி வெளியே எடுத்தாள்.

“ம்... வெளவால் குஞ்சே... இனி நீ உன்ற அம்மாவ தேடிக் கொண்டு போ...” என்றாள் சுதாரி.

டிகிரி வெளவாலுக்கு இப்பொழுது நன்றாகக் கண் தெரிந்தது. பறக்கக்கூடிய அளவுக்கு சிறகுகளும் பலம் பெற்றிருந்தன. இருந்தாலும் அதற்கு சுதாரியின் கையிலிருந்து பறந்துவிட மனம்வரவில்லை.

“அத அந்த மரக்கிளையில் வைபிள்ள” அம்மா சுதாரிக்கு வழி கூறினாள்.

சுதாரி வெளவால் குஞ்சை மரக்கிளையில் வைத்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். இவர்கள் தன்னைப் பறக்கச் சொல்கிறார்கள் என்பது அதற்கு விளங்கியது.

அது மெல்லமெல்ல சிறகடித்து கொஞ்சம் உயரமான கிளை ஒன்றுக்குத் தாவியது.

“சரி சரி” சுதாரி மகிழ்ச்சியுடன் சத்தமிட்டாள்.

“சலி சலி” தங்கையும் மழலை மொழியில் சத்தமிட்டாள்.

தனக்கு இனிப் பறக்க முடியும் என்பது டிகிரி வெளவாலுக்கும் விளங்கியது. அது உயரமான கிளையிலிருந்து ஒரேயடியாக வானத்தை நோக்கிப் பறந்தது.

சுதாரி பூரிப்போடு அம்மாவோடும் தங்கையோடும் வீட்டை அடைந்தாள்.

6

அந்தச் சிறுமி டிகிரி வெளவால் குஞ்சை பாதுகாத்தாள். தண்ணீர் கொடுத்தாள். பால் பருக்கினாள். பழம் ஊட்டினாள். முழுநாளும் கவனித்தாள். இரவானதும் மரக்கிளையில் வைத்து விடுதலை செய்தாள். இனி எங்கேதான் பறந்து செல்வதென்று அதற்குத் தெரியவில்லை.

இருந்தாலும் தனது தாயையும் குழுவையும் தேடிக்கொள்ளவேண்டும் என்ற தேவை இருந்தது. ஏழு எட்டு முறை அங்குமிங்குமாகச் சிறகடித்தது. அதன் பின்னர்தான் தனக்கு பரிச்சயமான இடத்தை கண்டுபிடிக்க முடிந்தது. நீண்ட நேரமாக மோப்பம் பிடித்துப் பிடித்து சிறகடித்த பின்னரே தனது குழுவினரோடு சேர்ந்துகொண்டது.

இப்பொழுது அந்தக் குழுவிலேயே நன்கு வளர்ந்த பலமுள்ள ஒன்றுதான் டிகிரி வெளவால். மட்டுமல்ல குழுவின் தலைமைத்துவமும் அதன் கையில்தான். முன்பே சோகமான அனுபவங்களைப் பெற்றிருந்தது டிகிரி வெளவால். அதனால் எதற்கும் முகம் கொடுக்கும் துணிவு அதற்கிருந்தது. சிறப்பான ஆற்றலையும் கொண்டிருந்தது. அதனால் அக்குழுவைச் சேர்ந்த அனைத்துமே டிகிரி வெளவாலைச் சுற்றிச் சுழன்றன. டிகிரியின் பின்னால் போவதற்கு ஏனைய வெளவால்கள் அனைத்தும் விரும்பின.

இந்தத் தடவை இப்பகுதியிலுள்ள முந்திரிகைத் தோட்டத்திற்கு வந்தபோது அதற்கு பழைய நிகழ்வு ஞாபகம் வந்தது. தனக்கு அன்பு காட்டிய அந்தச் சிறுமி இருக்கும் இடத்தை தேடிச் செல்ல டிகிரி யோசித்தது. அந்தப் பயணத்தைத் தனியேதான் செல்லவேண்டும். குழுவினரைத் தவிர்க்கவும் வேண்டும். தன் குழுவினருக்கு அத்தோட்டத்தில் முந்திரிகைப் பழம்

சாப்பிட இடமளித்துவிட்டு மெல்லப் பறந்து சென்றது.

சுதாரியின் வீட்டுக்குச் செல்ல வெளவாலுக்கு அடையாளம் தெரிந்திருந்தது. பறந்து சென்று அன்று அதனை வைத்த கிளையிலேயே டிகிரி போய் அமர்ந்தது.

ஆனால் வீடு சற்றுத் தொலைவிலேயே தெரிந்தது. மீண்டும் பறந்து போய் வீட்டின் அருகேயுள்ள மரம் ஒன்றில் அமர்ந்து கொண்டது.

‘அதோ இருக்கிறாள் அவள்’... சமையல் அறைப் பக்க விறாந்தையில் குப்பி விளக்கு எரிந்தது. புத்தகம் ஒன்றை விரித்தபடி சுதாரி அமர்ந்திருந்தாள்.

சுதாரியின் கண்களில் கண்ணீர் நிறைந்திருந்தது. புத்தகத்தைக் கையில் எடுத்தபோதும் படிக்க மனம் ஒப்பவில்லை. மனதில் இருந்ததோ அதைவிடப் பெரிய பிரச்சினை. அவளை அறியாமலேயே விம்மல் வெளிப்பட்டது.

விபரம் தெரியாவிட்டாலும் கூட அந்த விசம்பல் சத்தம் வெளவாலுக்குக் கேட்டது. சுதாரி மகிழ்ச்சியோடு பேசுவதும் அதற்குப் பழக்கம் அல்லவா? ஆனால் இப்பொழுது கவலையோடுதான் இருக்கிறாள். அது டிகிரிக்கு நன்றாக விளங்கிவிட்டது. மிகவும் கவலைப்பட்டது. அன்று தனக்கு உதவி செய்த பிள்ளையை மிகுந்த கவலையோடு டிகிரி வெளவால் பார்த்தது. அன்று எனக்கு உதவி செய்தாள். இன்று நான் எப்படி அவளுக்கு உதவுவது?

சமையலறையில் நின்ற சுதாரியின் அம்மா சம்பலும் சோறும் கொண்ட தட்டை சுதாரியின் கையில் கொடுத்தாள்.

“இத முதல்ல சாப்பிடு”

சுதாரி அம்மாவைப் பார்த்தாள்.

அவளது கண்கள் நிறைந்து கன்னத்தில் கண்ணீர் வழிந்தோடுவதை அம்மா கண்டாள்.

“நீ அழுகிறாய் என்ன? அழுது என்னதான் நடக்கப் போகுது? அப்பாவும் இல்லாமல் எவ்வளவு துன்பத்தோடு

நான் உங்க ரெண்டு பேரையும் வளக்கிறன். நீ ட்ரிப் போவதற்கு என்னிடம் எங்க பணமிருக்கு? மாதத்தில் எத்தன நாள் எனக்கு வேல கிடைக்குது... அதனால் எப்படி எல்லாம் செய்ய முடியும்...ம்?"

அம்மாவின் குரலும் இன்று வித்தியாசமாக இருப்பது டிகிரி வெளவாலுக்கு விளங்கியது. இவர்களுக்கு ஏதோ ஒரு பிரச்சினை இருக்கிறது போலும். சரி இவர்களுக்கு எப்படி உதவலாம்? இப்படி நினைத்தபடி டிகிரி மீண்டும்

ஆகாயத்தில் பறந்தது. அந்தவேளையில் அபூர்வமான விடயமொன்று அதற்கு ஞாபகம் வந்தது.

ஒருநாள் இப்படியான மனிதர்கள் சிலபேர் மரமுந்திரிகைத் தோட்டத்திற்குள் புகுந்தனர். மரங்களுக்கு ஏறி கிளைகளை உசுப்பினர். மரங்களில் பழம் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த டிகிரியும் நண்பர்களும் ஒரேயடியாக தூரப் பறந்து சென்றன.

அவர்கள் குலுக்கிக் கீழே விழுந்த பழங்களின் விதைகளை மட்டுமே கோணிச் சாக்குகளில் நிறைத்து எடுத்துச் சென்றனர்.

புதுமை. வெளவால்கள் விதையை அகற்றிவிட்டு பழங்களை எவ்வளவு சாப்பிடமுடியுமோ அவ்வளவு சாப்பிடும். ஆனால் இந்த மனிதர்களோ பழத்தைக் கீழே வீசிவிட்டு கொட்டைகளை மாத்திரம் சேர்த்துக் கொண்டார்கள். இவ்வளவு நேரமாக அவை பழம் சாப்பிட்டுவிட்டுக் கீழே போட்ட கொட்டைகளை இவர்கள் காவிச் செல்கிறார்கள்.

அப்படி என்றால் இவர்களுக்கு முந்திரிகை விதைகளால் ஏதோ பயன் இருக்கிறது. தனக்கு உதவிய சிறுமிக்கு உதவி செய்ய இது ஒரு நல்ல வழி என வெளவால் உறுதி பூண்டது.

டிகிரி வெளவால் தனக்கு உதித்த யோசனையையிட்டு மகிழ்ச்சி அடைந்தது. அந்த மகிழ்ச்சியோடு தனது கூட்டம் நிற்கும் இடத்தை நோக்கிப் பறந்தது. டிகிரி தான் முன்னெடுக்கவுள்ள விடயத்தையிட்டு அறிவுறுத்தல் கொடுத்தது.

மரங்களில் பழங்கள் இருந்தபோதும் அதனை அவ்விடத்திலேயே சாப்பிடும் பழக்கம் வெளவால்களிடத்தில் காணப்படவில்லை. சாப்பிடப் பழக்கப்பட்ட இடங்கள் உண்டு. பழங்களோடு அந்தச் சிறுமியின் வீட்டருகே போக டிகிரி உத்தேசித்தது. ஏனைய வெளவால்களும் அதனைப் பின்பற்றின.

வெளவால்கள் விடியவிடிய முந்திரிகைப் பழங்களைக் கௌவிக் கொண்டு சுதாரியின் வீட்டருகே உள்ள மாமரத்திற்குச் சென்றன. அங்கு பழங்களை உறிஞ்சிவிட்டு விதைகளை கீழே போட்டன. மீண்டும் சென்றன. அந்த மாமரத்திற்கே வந்தன.

இரண்டு நாட்களின் பின்புதான் சுதாரியின் கண்ணில் இது பட்டது. அப்போதைக்கு இரண்டு இரவுகள் கடந்திருந்தன.

சுதாரியின் மனம் கவலையால் அல்லற்பட்டது. வகுப்புப் பிள்ளைகள் எல்லோரும் போகும் கல்விச் சுற்றுலாவில் அவளால் கலந்து கொள்ள முடியவில்லை. அதற்கான செலவை அம்மாவால் தர இயலவில்லை. அழுது தொல்லை கொடுக்கவும் விரும்பவில்லை. எப்படியோ சகித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

இரண்டு நாட்களின் பின்னர் விடிகாலையில் கரித்துண்டினால் பல்துலக்கியபடி திறந்த வெளிக்குச் சென்றாள். அப்போது அங்குமிங்குமாக மாமரத்தடியில் விழுந்து கிடந்த முந்திரிகைக் கொட்டைகளைக் கண்டாள்.

“அம்மா இங்க பாருங்க. முந்திரிக் கொட்டை நிறையக் கிடக்கு” என்றாள் சுதாரி.

அம்மாவும் வந்து பார்த்தாள்.

“வெளவால்கள் முந்திரிப்பழம் சாப்பிட இந்த இடத்த பிடித்திருக்கு”

அம்மா அப்படி சொன்னபோது அவளது முகத்திலே மெல்லிய மகிழ்ச்சியும் தெரிந்தது.

“அம்மா நான் எல்லாம் பொறுக்கட்டுமா?”

“ம்”

சுதாரி பல்துலக்குவதை இடை நிறுத்திவிட்டு முந்திரிக் கொட்டைகளை பொறுக்கத் தொடங்கினாள். பொறுக்கியவற்றை தனது கவுனை உயர்த்தி அதில் நிரப்பிக் கொண்டாள்.

“கவுனில் போடதே மடச்சி. அதின்று கசட்டை படும் முதல்ல ஓரிடத்த சேர்த்துவை. பிறகு பையொன்றில் போடு”

அம்மா சொன்னதைக் கேட்டு கவுனை விரித்து அதில் சேர்த்ததை எல்லாம் ஓர் இடத்தில் கொட்டினாள். அங்குமிங்குமாக இருந்ததை எல்லாம் சேர்த்தபோது பெரும் குவியலாகியது.

அம்மா கடைக்குக் கொண்டுபோகும் பண்பையைக் கொண்டுவந்த சுதாரி முந்திரிவிதைகளை அதில் இட்டாள். நல்ல பாரம். பையின் கால்வாசி நிறைந்துவிட்டது.

சுதாரிக்கு ஒரேயடியாக புதியதொரு எதிர்பார்ப்பு மனதில் வந்துவிட்டது. ‘இது கொஞ்சத்தயும் விற்றுக் கொண்டால் அந்தக் காசினால கல்விச் சுற்றுலா போகலாம். போதாக்குறைய அம்மாவிடம் கேட்கலாம்.’ என்பதுதான்.

“அம்மா ட்ரிப் போக இத விற்று எனக்கு காசு தாங்க..” முதலில் கண்டது நான்தானே.” நிபந்தனையோடு சுதாரி சொன்னாள்.

“ம் அது நல்ல யோசனதான். இருந்தாலும் ட்ரிப் போக அது கொஞ்சமும் போதுமா”

அம்மா அப்படிச் சொன்னபோது சுதாரியின் மனம் மீண்டும் உடைந்துவிட்டுது.

சுதாரி முந்திரிகைப் பையை சமையலறை மூலையில் வைத்துவிட்டு பாடசாலைக்குச் சென்றாள்.

பாடசாலைவிட்டு வரும்போது ஒரு கடையில் தொங்கவிட்டிருந்த அறிவித்தல் அவள் கண்ணில்பட்டது. அது கையெழுத்து அறிவித்தல்தான். முதலாளியின் கையெழுத்து போலும்.

‘முந்திரிகை கொட்டை வாங்கப்படும். கிலோ 200/= ரூபாய்.’

ட்ரிப் போக 800/= வேண்டும். அதாவது நான்கு கிலோ முந்திரிகை வேண்டும். காலையில் பொறுக்கியது எவ்வளவு பாரமிருக்கும்? சுதாரி இவ்வாறாக யோசித்தபடியே வீட்டுக்குச் சென்றாள். முந்திரிகைத் தோட்டத்து அருகால்தான் வீட்டுக்குச் செல்லவேண்டும். அத்தோட்டத்து முந்திரிகை மரங்களில் பழங்கள் நிறைந்து தொங்கின. அம்மா வேலைக்குப் போவதும் அந்தத் தோட்டத்திற்குத்தான்.

தோட்டத்திற்குள் கள்ளமாகப் புகுந்து முந்திரிகைக் கொட்டை கொஞ்சம் பொறுக்கினால் என்னவென்று சுதாரி நினைத்தாள். ஆனாலும் களவெடுப்பத பாவமல்லவா? அவளது மனம் விடவில்லை. அவள் ஒவ்வொரு காலையிலும் பஞ்சசீலம் ஒதுவாள். பிறருடைய பொருளை தொடுவதில்லை என்றல்லவா அதில் சொல்லப்படுகிறது. சுதாரி மீண்டும் அந்த சில வரிகளை நினைவூட்டி தனக்குள்ளே சொல்லிக் கொண்டாள்.

‘அதின்தா தானா வேரமணி....’

இன்று சனிக்கிழமை என்பதால் சுதாரியை அவளது அம்மா அதிகாலையிலேயே எழுப்பவில்லை. அதனால் அவள் வெளிச்சம் விழும்வரை நன்றாகத் தூங்கினாள். இருந்தாலும் அவளது அம்மா வழமைபோல் குறித்த நேரத்திலேயே எழுந்துவிட்டாள்.

அம்மாவுக்கென்றால் வேலைதான். சனிக்கிழமையும் வேலை. ஞாயிறும் வேலை. ஒவ்வொரு நாளும் வேலை. அது இந்நாட்களில் மாத்திரம்தான். சில காலத்தில் வேலை இன்றி வாரக் கணக்கில் சும்மா இருப்பாள். வேலை இல்லாத நாட்களில் கடைக்கடன் உயர்ந்து நிற்கும். இப்படி வேலைக் காலத்தில் கிடைக்கும் பணத்தைக் கொண்டே கடனைச் சமாளிக்க வேண்டியிருக்கும்.

முந்திரிகைக் காலமென்பதால்தான் இந்நாட்களில் வேலை அதிகம். தோட்டங்களில் முந்திரிகைக் கொட்டை பொறுக்க ஆள் தேவை அல்லவா? அதனால் அம்மா இன்று அதிகாலையிலேயே எழுந்து சமையில் செய்யும் சத்தம் கேட்டது.

பாயில் அங்குமிங்கும் புரண்டு கொண்டிருந்த சுதாரிக்கு நேற்று வெளவால் மரத்தடியில் முந்திரிகை பொறுக்கியது ஞாபகம் வந்தது.

சுதாரி திடுக்கிட்டதுபோல் ஒரேயடியாக எழுந்தாள். தங்கை இன்னும் தூக்கம். கண்களைக் கசக்கிக் கசக்கி தூக்கத்தைக் கலைத்தபடி சுதாரி முற்றத்திற்கு இறங்கினாள். நன்றாக ஒளி பரவியிருந்ததால் கண்களைத் திறந்து கொள்ள கஷ்டமாக இருந்தது.

என்ன அதிசயம். இன்றும் மாமரத்தடியில் முன்புபோல் முந்திரிகைக் கொட்டைகளை வெளவால்கள் கொண்டுவந்து போட்டிருந்தன. சுதாரிக்கு அப்படி மகிழ்ச்சி.

அவள் பொறுக்கிக் கொண்டே சென்றாள். கவுனை மடித்தே நிரப்பினாள். அம்மா கண்டால் இன்றும் பேச்சுத்தான். எல்லாம் ஓரிடத்தில் கொட்டினாள். ஓடிப்போய் பையொன்று கொண்டு வந்தாள். அதில் எல்லாம் இட்டு நிரப்பினாள். அதிகமானவற்றில் ஒரு பகுதிப் பழமும் எஞ்சியிருந்தது. வெளவால்கள் இப்படித்தான். சுதாரி அருவருப்பின்றி கைகளால் அவற்றைப் பிடுங்கி ஒருபக்கமாக வைத்தாள்.

வெளவால்கள் கொண்டுவந்து போட்டுள்ளனவற்றில் அரைகுறையான எதுவுமில்லை. விலங்குகள் நல்லதைத்தான் தெரிந்தெடுக்கும் என்று பாட்டி சொல்வது சுதாரிக்கு ஞாபகம் வந்தது.

முந்திரிகைப் பையைத் தூக்கிய வண்ணம் சுதாரி சமையலறைக்குச் செல்லும்வரை அம்மா அவளைக் காணவில்லை.

“ஆ நீ எழுந்தீட்டியா?”

“அம்மா இன்றைக்கும் முந்திரி”

ஏதோ கெட்டித்தனம் போல் சுதாரி முந்திரிகைப் பையை அம்மாவுக்குக் காட்டினாள். பின்னர் அதனையும் நேற்றைய குவியலில் கொட்டினாள்.

“அம்மா இதில் எத்தனை கிலோ இருக்கும்?” தனது சுற்றுப் பயணத்திற்கான பணத்தை நெருங்க முடியுமா என்று, தானே ஒரு கணக்குப் பார்க்கத்தான் இப்படிக் கேட்டாள்.

“எல்லாம் ஒரு கிலோ இருக்கும்” அம்மா சொன்னாள்.

சுதாரி கணக்குப் போட்டாள். ‘இதில் ஒரு கிலோ.... இருநூறு ரூபா கிடைக்கும்... இன்னும் அறுநூறு ரூபா தேவை... இன்னும் மூன்று கிலோ. ட்ரிப் போக இன்னும் எத்தனை நாள் இருக்கு? அதற்கிடையில் இன்னும் பொறுக்கி..’

“உனக்கென்ன தலை சரியில்லையா?... பள்ளிக்கூடம் போகாம முந்திரி பொறுக்கப்போக. நல்லா இருக்கும்”

“நான் சொன்னது லீவு நாட்களுக்கு”

“ஒழுங்கா பேசப் பழகு”

சுதாரி வாய் மூடிக் கொண்டாள். சுதாரியின் நோக்கம் அம்மாவுக்கு விளங்காமல் இருக்காது. அம்மா பெருமூச்சுவிட்டாள். அவள் அடுப்புக்கு நெருப்பு மூட்டும் போது சுதாரியின் முந்திரிகைக் குவியலை ஒருமுறை பார்த்தாள்.

“முந்திரிகை தோட்டத்துக்கு இந்த நாட்களில் புடையன் வரும். அது பழம் சாப்பிட வரும். இலைகளுக்கடியில் நிற்கும். ஒவ்வொரு அடியும் ரொம்பக் கவனமாகத்தான் நாங்க வைக்கிறம். புடையன் தீண்டினால் அப்புறம் வாழ்ந்து என்ன பயன்? சுகமானாலும் கூடப் பிற்காலத்தில் பற்கள் விழும். கண்களும் தெரியாமல் போகும்”

தான் செய்யும் தொழிலில் நேரக்கூடிய விபத்துப் பற்றி அம்மா கூறியதால் சுதாரி தன் மனதை சீராக்கிக் கொண்டாள்.

“அந்த மாமரத்தடியில் திரும்ப வெளவால் கொண்டுவந்து போடும். நீ எல்லாம் சேர்த்து வையன்” சுதாரியின் மனதிலிருக்கும் எதிர்பார்ப்பை வளர்ப்பது போல் அம்மா அப்படிச் சொன்னாள்.

அம்மா சொன்னது பொய்த்துப் போகவில்லை. ஒவ்வொரு நாளும் காலையில் போய்ப் பார்க்கும்போது மாமரத்தடியில் முந்திரிப்பழ விதைகள் பரவிக்கிடக்கும். அடுத்தவாரம் நடுப்பகுதியாகும் போது சுதாரியின் முந்திரிக் கொட்டைகள் பெருங்குவியலாகியது.

“அம்மா இத விற்றுத்தாரீங்களா?”

“ம்.... மாலயில போகும்போது கடைக்குக் கொண்டு போறன். அதக் கொஞ்சம் வெயில்ல போடு. இல்லாவிட்டா ஈரப் பாரமென்று கழிப்பாங்க”

முற்றத்தில் வெயில் விழும் இடமாகப் பார்த்து சணல் படங்கொன்றை விரித்து அதில் விதைகளை பரப்பிவைத்தாள்.

மாலையில் அதனைப் பையில் நிறைத்தபடி மிகுந்த எதிர்பார்ப்போடு கடைக்குச் சென்றாள். அப்படிப்

போகும்போது சுதாரி பல்வேறு விடயங்களைப் பற்றி யோசித்தாள். போகும் பாதையின் ஒரு பக்கமாக அம்மா வேலைக்கும் போகும் முந்திரிகைத் தோட்டம் விரிந்து தெரிந்தது. முந்திரிகை மரங்கள் மட்டுமே அதில் காணப்பட்டன. இப்படியான மரங்கள் கொஞ்சம் எங்கள் வீட்டுத் தோட்டத்திலும் இருந்தால் எவ்வளவு நல்லதென சுதாரி நினைத்தாள்.

“அம்மா எங்களுக்கு முந்திரிமரம் நாட்ட முடியாதா?” சுதாரி அம்மாவிடம் கேட்டாள்.

“ஏன் முடியாது. உன்ற அப்பாவுக்கு அந்தக் காலத்தில் அதுபற்றி எந்தத் தேவையும் இருக்கல்லியே. இல்லாவிட்டா

நாங்களும் ஏழுட்டு மரமாவது நாட்டி இருக்கலாம். மற்றவங்கட வேல செய்துகொண்டு இருந்ததுதான் மிச்சம்” அம்மா இவ்வாறு சொல்லிப் பெருமூச்சு விட்டாள்.

அம்மாவின் மனதிலிருக்கும் கவலை, தொல்லைகள் காரணமாக இப்படிச் சொன்னாள் போலும்.

“அம்மா அப்படியென்றா நாங்களும் நடுவோம்” சுதாரி பிரேரித்தாள்.

அம்மா வியப்படைந்தது போல் ஒரேயடியாக சுதாரியின் பக்கம் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

“உனக்கு வந்த யோசின... ம.... இவ்வளவு நாளும் எனக்கு வரல்லயே.... மூனுநாலு மரங்களிருந்தா போதும். நாலைந்து வருஷமாகும்போத எங்களிட்டயும் முந்திரி இருக்கும்”

பேச்சோடு பேச்சாக இருவரும் கடையை நெருங்கினர். முதலாளி கையில் எடுத்துப் பார்த்தார்.

“ஏன் இதன வெய்யிலுக்க போட்டிருக்கலாமே. இப்போது காசு தர முடியாது. உன்ற கடனில கழிச்சி விடுறன்.”

“ஐயோ முதலாளி அப்படிச் செய்யாதீங்க. நான் எடுத்த கடன நான் வேல செய்து தாரன். இந்த காசுத் தாங்க அது இந்தச் சின்னவள் பொறுக்கிவைத்த முந்திரி கொஞ்சம்.”

“உனக்கு எங்கிருந்து முந்திரி கொட்ட” அம்மாவையும் மகளையும் சந்தேகத்தோடு பார்த்தபடிதான் முதலாளி அப்படிக்கேட்டார்.

அம்மா அதற்கு எந்தப் பதிலும் சொல்லவில்லை. சுதாரியும் வாய்மூடி நின்றாள். முதலாளி அதனை நிறுத்துப் பார்த்து அம்மாவிடம் காசு கொடுத்தார். சுதாரிக்கு மிக்க மகிழ்ச்சி. இரண்டு கிலோ மேலும் எழுநூற்றைம்பது. ஐநூறு ரூபா கிடைத்தது அவர்களுக்கு. ஈரப்பதத்திற்காக இரு நூற்றைம்பது கிராம் காசு கழிக்கப்பட்டிருந்தது.

“ஐயோ முதலாளி” அம்மா சொன்னாள்.

“அநியாயம்” சுதாரி சொன்னாள்.

“இந்தச் சில நாட்களாகவே வெய்யில்ல போட்டிருந்தோம். மரத்தால விழுந்ததுக்கு ஈரம் எப்படி வரும். இன்னும் ஐம்பது ரூபா தாருங்க” அம்மா கேட்டாள்.

சுதாரி மனக் கணக்கு பார்த்தாள்.

“தந்திரமான யாவாரீங்க இப்படித்தான். ம். முந்திரி கிடைத்த இடத்தயும் கேக்கிறாங்க. அந்தாளுக்கு அது தேவயில்லயே” மீண்டும் வரும்போது அம்மா கோபத்தோடு முணுமுணுத்தாள்.

அம்மாவுக்கு மிகவும் கவலை. இருநூற்றைம்பது கிராம் என்றால் ஐம்பது ரூபா அல்லவா? அநியாயம்.

“பிடி நீயே இத கவனமா வைத்துக்கொள்”

அம்மா முந்திரிக் கொட்டை விற்ற ஐநூறு ரூபாவையும் சுதாரியின் கையில் கொடுத்தாள். அவள் மிகுந்த ஆவலோடு அந்தப் பணத்தைப் பார்த்தாள். இடையில் விழுந்து விடுமோ என்ற பயத்தில் அவள் அதைக் கையிலே சுருட்டிக் கொண்டாள். இடையில் விழுந்துவிட்டால் பெரும் நஷ்டம்... அவள் வீடு வரும்வரை கையில் சுருட்டிக் கிடந்த நோட்டுக்களை மறக்கவில்லை. வீட்டுக்கு வந்ததும் அந்தப் பணத்தை புத்தகம் ஒன்றுக்குள் மறைத்து வைத்தாள்.

இந்நாட்களில் வகுப்புப் பிள்ளைகள் எல்லோரும் கல்விச் சுற்றுலா பற்றியே கதைத்தனர். சில பிள்ளைகள் சுற்றுலாவுக்கென்றே புத்தாடைகள் தைக்கிறார்களாம். இன்னும் புதிய பேக், சப்பாத்து போன்றவையும் வாங்குகிறார்களாம். இதற்கு மத்தியில் தன்னைப் போலவே காசுகட்டாத ஓரிருவரும் இருந்தனர்.

சுதாரி இரண்டும் கெட்டான் நிலையிலேயே காணப்பட்டாள். இன்னும் முந்நூறு ரூபா பற்றாக்குறை. அதை எப்படித் தேடிக் கொள்வது? முந்திரிகை விற்ற காசைக் கூட முதலாளி கடன் கழித்துக் கொள்ளப்

பார்த்தார். அம்மா கெஞ்சிக் குழறி ஒருவாறு அதை தடுத்துக் கொண்டார்.

சுதாரி யோசித்தாள். கல்விச் சுற்றுலாவுக்கு உடுத்திச் செல்ல சட்டை இல்லை. இரண்டு வெள்ளை உடுப்பு மாத்திரமே அவளிடம் உண்டு. நிறநிற உடுப்புக்களோடு போகவும் முடியாது. நிற உடை இருப்பதும் இரண்டுதான். அவையும் நீண்ட நாட்களாக உடுத்திப் பழசாகிவிட்டன. அதிலொன்று உடலுக்கு இறுக்கமும் கூட.

வெள்ளை உடுப்பு இரண்டுமே மஞ்சளாகிவிட்டன. குளத்தில் இட்டுக் கழுவும்போது அந்த நீரின் பழுப்புத் தன்மையைப் பெற்றுவிடும். ஓர் உடை நன்றாகவே பழசாகிவிட்டது. இப்படிப் பார்த்தால் இப்போது அவள் அணிந்திருக்கும் உடையோடு தான் போக வேண்டி இருக்கும். சுதாரிக்கு அவளைப் பற்றியே ஒருவித அனுதாபம் ஏற்பட்டது. உண்மையில் உடை வாங்கப் பணம் இல்லாமலிருப்பது அவள் மாத்திரமல்ல. அவளைப் போன்ற பிள்ளைகள் இன்னும் எத்தனை பேர் வகுப்பில் உள்ளார்கள்? சுதாரி இப்படி எல்லாம் யோசித்து தனது மனதைத் தேற்றிக் கொண்டாள்.

கல்பனாவினதும் புஷ்பவள்ளியினதும் அம்மாமாரும் சுதாரியின் அம்மாவோடு அதே தோட்டத்தில்தான் வேலை செய்கின்றனர். என்றாலும் அவர்களுக்கென்றால் அப்பாமாரும் இருக்கின்றனர்.

இருந்தாலும் கல்பனாவின் அப்பாவென்றால் காலையிலிருந்து இரவுவரை குடிப்பதைத்தான் செய்து வருகிறார். புஷ்பவள்ளியின் அம்மா நகர வீடொன்றில் பிள்ளைப் பார்க்கச் செல்கிறாள். ஆனால் போதுமான சம்பளம் கிடைப்பதில்லையாம். அவர்களால் கல்விச் சுற்றுலாவுக்கு பணம் கட்ட முடியாமல்போனால் பாவம்தான்.

இதற்கிடையில் அடிக்கடி தனக்குள் உதிக்கும் நன்மை பயக்கும் காரியங்களையிட்டு சிந்தித்தாள் சுதாரி.

8

எதிர்வரும் நாட்களிலும் மாமரத்தடியில் முந்திரிக் கொட்டைகள் விழுந்திருந்தால் அவற்றையும் சேர்த்து விற்றுவிடலாம். அதிக பணம் கிடைத்தால் தோழியர்களுக்கும் சிறிது சிறிது கொடுக்கலாம். அவர்களது தோட்டத்திலும் வெளவால்கள் வந்து கூடினால் அவர்களாலும் முந்திரிக் கொட்டைகள் சேகரித்துவிடலாம்.

சுதாரி முந்திரிகைக் கொட்டை விற்ற பணத்தை சென்ற ஆண்டுக்குரிய சிங்கள மொழிப் பாடப் புத்தகத்திற்குள்தான் மறைத்து வைத்தாள். யாராவது வீட்டுக்குள் புகுந்துவிடுவார்களா? அந்தத் திருடனுக்கு இந்தப் பணம் கிடைத்துவிட்டால் என்ன செய்வது? சுதாரியின் உடம்பு விறைத்துப் போய்விட்டது. ஆனாலும் திருடன் வந்தால் அவன் பாடப் புத்தகத்தை எங்கே புரட்டப் போகிறான்? அதுபோக எங்கள் வீட்டுக்கு ஏன்தான் திருடன் வரவேண்டும்? எதைக் களவெடுக்க? சில நாட்களுக்கு முன்பு சந்திப் பக்க வீடொன்றுக்கு கள்வன் புகுந்து பெறுமதியான பொருட்களைத் திருடிய கதை காதில் விழுந்ததால்தான் சுதாரி அவ்வாறு யோசித்தாள்.

அவளது வகுப்பிலுள்ள இரண்டொரு பிள்ளைகள் எல்லாவற்றுக்கும் முன்பு சுற்றுலாவுக்கான பணத்தைக் கட்டியிருந்தார்கள். அவர்கள்தான் புதிய உடை, பேக், சப்பாத்து பற்றியெல்லாம் கம்பீரமாகக் கதைத்தார்கள். அவர்கள் கொஞ்சம் வசதி வாய்ப்புள்ள குடும்பங்களைச் சேர்ந்தவர்கள். அப்படியான இரண்டொரு பிள்ளைகள்தான் வகுப்பில் இருக்கிறார்கள். அவர்களது இவ்வாறான கதைகளைக் கேட்கும்போது அடுத்தவர்கள் கவலைக்கு ஆளாகின்றனர். சுதாரியின் நிலையும் அதுதான். அவ்வாறான நேரங்களில் ஐந்தாம் வகுப்பு ஆசிரியை

சொல்லித்தந்த 'குடிப்பது கூழாம்... கொப்பளிப்பது பன்னீராம்' என்று தொடங்கும் கவிதை அவளுக்கு ஞாபகம் வரும். வாடிய மனதுக்கும் உயிர்த்துடிப்பு வந்துவிடும்.

வீட்டுக்குப் போகும் வழியில் சுதாரி அக்கவிதையை நினைவுட்டி நினைவுட்டி மெல்ல மெல்ல முணுமுணுத்தாள்.

“குடிப்பது கூழாம்.... கொப்பளிப்பது பன்னீராம்...”

அப்போது “என்ன சுதாரி தனியே சொல்றீங்க?”

தன்னைத் தாண்டிச் செல்ல பின்னால் வந்து கொண்டிருந்த புஷ்பவள்ளி கேட்டாள்.

“இல்லை ஒன்றுமில்லை” சுதாரி வெட்கத்தோடு அப்படிச் சமாளித்தாள்.

“நீங்க ட்ரிப் போறீங்களா?” எதிர்பார்ப்பு உடைந்துபோன குரலில் புஷ்பவள்ளி கேட்டாள்.

“சொல்ல முடியாது. பாதிப் பணம் இருக்கு. இன்னும் வேணும். இருந்தாலும் புதிய உடையும் இல்லயே”

“புதிய உடுப்பு வேணுமென்று பெரிய சேர் சொன்னாரா?”

“இல்ல... ஆனாலும் அசினியா, சுரேகா போன்றவங்க புதிய உடுப்பு தைத்து புதிய சப்பாத்தும் வாங்கிறாங்களாம்”

“அவங்க அப்படிச் சொல்லும்போது எங்களுக்கு கவலை என்ன?”

“ம்...” இது சுதாரி.

“ஏழையா பொறந்தா கவலதான்” மீண்டும் புஷ்பவள்ளி.

“ஏழம் இல்லாமல் போக கஷ்டப்பட்டு படிக்கச் சொன்னா ஹஸின்தா மிஸ்”

ஹஸின்தா மிஸ்ஸின் எச்சரிக்கை நினைவு வந்தது சுதாரிக்கு. மிஸ் ஆங்கில ஆசிரியையான போதும் இப்படியான விஷயங்களும் சொல்வதுண்டு. பிள்ளைகள் படிக்காமல் விளையாட்டுக்கு விழும்போது மிஸ்ஸுக்கு கோபம் வரும். கவலையும் வரும்.

“நான் எவ்வளவோ தூரத்திலிருந்து இங்க வந்து தங்கியிருந்து படுற கஷ்டத்துக்கு ஒரு பயனும் இல்லாமல்

போகும். நீங்க முயற்சிக்காமல் இருந்தால்... நான் படிக்கும் போது ஆசையோட கேட்டுக் கொண்டிருங்க... அதை வீட்டில் போய்ப் படியுங்க. அப்போ எப்போதாவது உங்களுக்கு இங்கிலிஸ் பேச, வாசிக்க, எழுத தெரியவரும். அந்நேரம், உங்களாலும் ஏழ்மையிலிருந்து விடுபடமுடியும்.”

மிஸ் சொன்னதை எல்லாம் மனதில் வைத்துக் கொண்டுதான் இருக்கிறாள் சுதாரி.

தமிழ் கற்பிக்க வரும் றமீஸா டீச்சரும் அதைத் தான் சொல்லுவார். எவ்வளவுதான் சொன்னாலும் சில பிள்ளைகள் அதைக் கவனத்தில் கொள்வதே இல்லை. ஒரு காதால் கேட்டு மறுகாதால் வெளியேற்றிவிடுவார்கள்.

புஷ்பவள்ளியும் முன்பு மேற்சொன்ன கூட்டத்தில்தான் இருந்தாள். இப்பொழுது அப்படியில்லை. ஆசிரியர்கள் சொல்வதை மனதுக்கு எடுக்கிறாள். சுதாரி சொன்னதற்கு அவள் மாற்றுக் கருத்து எதுவும் சொல்லாதது அதனால்தான்.

“இனி புஷ்பவள்ளி உனக்கு ட்ரிப் போக காசு கிடைக்குதா?”

“ஐயோ எனக்குத் தெரியல்ல. இந்த கொஞ்ச நாட்களா அப்பா களப்புக்குப் போய் வெறுங்கையோடதான் வாரார். மீன் பிடிபட்டா காசு தாரேன்னு சொன்னார். தருவாரோ தெரியல்ல.” என்றாள்.

புஷ்பவள்ளியின் அப்பா தங்கவேலுவின் தொழில் களப்புக்குச் சென்று மீன்பிடிப்பதுதான். இரவில் படகில் சென்று வலை விரித்து மீன் பிடிப்பார். அதில் நிறைய மீன் பிடிபடுவதில்லை. வெறுங்கையோடு வரும் நாட்களும் உண்டு.

வண்ணாத்திவில்லில் வாழும் அநேகம்பேர் ஏழைகள் தான். அவர்கள் நாளாந்தச் செலவை கஷ்டத்தோடுதான் தேடிக் கொள்கிறார்கள். அங்குள்ள பெரிய பெரிய காணிகள் கொழும்பில் உள்ளவர்களுக்கே சொந்தம். அதனால் பெரிய காணிகள் இல்லாதவர்கள்,

பெரிய மனிதர்களின் காணிகளில் கூலிவேலை செய்வார்கள். அதிகமானவர்களுக்கு விசாலமான முந்திரிகைத் தோட்டமும் தென்னந்தோட்டமுமே உண்டு. இருந்தாலும் இனி அவற்றிலும் நாளாந்தம் செய்ய வேலையும் இல்லை. அதனால்தான் அதிகம் பேரிடம் பணமில்லை.

இருவரும் கதைத்தபடியே வந்தனர். பாதை வளைவில் புஷ்பவள்ளி தன்வீட்டுக்கு சற்றே திரும்பிச் சென்றாள். மாமரத்தடியில் முந்திரிக் கொட்டைகள் விழுந்திருந்தால் அவற்றைப் பொறுக்கும் எண்ணத்தோடுதான் சுதாரி வீட்டுக்கு வந்தாள்.

9

அன்று மாலையில் அம்மா அழுது கொண்டுதான் வந்தாள். முந்திரித் தோட்ட முதலாளி அம்மாவைத் திட்டித் தீர்த்துள்ளார். இனி வேலைக்கு வரவேண்டாம் என்றும் சொல்லியிருக்கிறார். அம்மா தோட்டத்து முந்திரிகைக் கொட்டைகளைக் களவாடி விற்றிருக்கிறார் என்பதே குற்றச்சாட்டு.

“கடவுளே” தன்னை அறியாமலேயே சொன்னாள் சுதாரி.

“நான் எத்தன வருஷமா அந்தத் தோட்டத்துக்கு வேலைக்குப் போறன். பிள்ளைங்களுக்கென்று நான் வீட்டுக்கு ஏதாவது கொண்டு வந்தனா? அவங்கட லொறிதானே வந்து எல்லாமே அள்ளிக் கொண்டுபோகுது. வேலை செய்றவங்களுக்கென்று ஒரு கொட்டையாவது குடுத்தாங்களா? ம... எவ்வளவு அநியாயமான பேச்சு” அம்மா வீட்டுக்கு வந்ததும் மனம் றொந்து இவ்வளவையும் சொல்லித் தீர்த்தாள்.

அம்மா தள்ளப்பட்டுள்ள நிலைமையைப் பார்த்து சுதாரி மிகுந்த கவலைக்குள்ளானாள். அம்மா ஒரு நாளும் அடுத்தவரின் பொருளை எடுப்பதில்லை என்பதை அவள் நன்றாக அறிவாள். அம்மா தோட்டத்திலிருந்து முந்திரிகை கொண்டு வந்தால் அதைத் தங்கைக்கும் தனக்கும்தானே தரவேண்டும். சுதாரிக்கு அப்படியான ஞாபகம் எதுவுமே இல்லை.

அடுத்தது என்னதான் நடந்தது என்பதை சுதாரியும் அம்மாவும் மட்டுமே அறிவார்கள். இப்பொழுது அம்மா முகம் கொடுத்துள்ள அவப் பெயரிலிருந்து அவளை எப்படித்தான் காப்பாற்றுவது?

“மாமரத்தடியிலிருந்து பொறுக்கியதென்று நீங்க சொல்லவில்லையா அம்மா?”

“நான் அதச் சொல்லப் போகல்ல. ம்... என்னத்துக்கு அவங்களுக்கு சொல்லணும். அது அந்தக் கடை முதலாளியின் வேலதான். அந்தாளுக்குத்தான் கஷ்டமா இருக்கு”

அன்று கடை முதலாளி பார்த்த சந்தேகப் பார்வை சுதாரிக்கு இன்னும் ஞாபகம். அவரது கேள்விக்கு அம்மாவோ சுதாரியோ எந்தப் பதிலும் சொல்லவில்லை.

அம்மா இரவெல்லாம் தூங்காது பெருமூச்சு விடுவது சுதாரிக்கு கேட்டது. வேலை இல்லாவிட்டால் அம்மாவிடம் பணம் இல்லாமல் போகும். பணம் இல்லாமல் போனால் எப்படி எங்களுக்கு உண்ணக் குடிக்கத் தருவது?

சுதாரி அம்மாவை நெருங்கி அவளது தலையைத் தடவினாள். அம்மாவுக்கும் சுதாரிக்கும் இடையில் தங்கை நல்ல தூக்கம். அம்மாவைப் போன்றே சுதாரிக்கும் தூக்கமில்லை. சுதாரி தொடர்ந்தும் அம்மாவின் தலையைத் தடவினாள். பிள்ளைகள் மீது ஏற்பட்ட அனுதாபத்தால் அவள் இருவரையுமே அணைத்துக் கொண்டாள்.

‘நான் கல்விச் சுற்றுலா போகமாட்டன். அந்தப் பணத்தை அம்மாவுக்குக் கொடுப்பன். கடைக் கடன கொடுக்கலாம்தானே’ சுதாரி தனக்குள் ஒரு முடிவுக்கு வந்தாள்.

அடுத்தநாள் சுதாரி கண்விழிக்கும் போது அம்மா எழுந்திருந்தாள். ஆனால் ஏனைய நாட்களைப் போல் பரபரப்பு இல்லை. தண்ணீர் முட்டி அடுப்பில் வைக்கப்பட்டிருந்தது. அம்மா சிறிய வாங்கில் அமர்ந்து கன்னத்தில் கையுன்றியபடி யோசித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“பல்துலக்கி முகம் கழுவிக்கொண்டு வாவன். சீக்கிரம் தேநீர் ஊற்றித் தர”

சுதாரி கரித்துண்டை கடித்தபடி மாமரத்தடிக்கு சென்றாள். வெளவால்கள் முந்திரிகை விதை

போட்டிருக்குமா என்று பார்க்க. மகிழ்ச்சியோ மகிழ்ச்சி. எல்லா இடங்களிலுமே இன்றும் முந்திரிக் கொட்டைகள்தான். சுதாரி வழமை போல் கவுனை உயர்த்தி விதைகளைப் போட்டுக் கொண்டாள். அம்மா அடையும் மகிழ்ச்சியைப் பார்ப்பதற்காக சமையலறைக்குச் சென்றாள். நடந்தது வேறு. அதைக் கண்டதும் அம்மாவுக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது.

“அதைக் கொண்டு போய் வீசு. அதனால்தான் எனக்கு கள்ளப் பெயர் வந்தது. வெளவால்கள் எங்கிருந்து தூக்கி வாரதென்று யாருக்குத் தெரியும்.”

அம்மா கோபமடைந்ததால் கொண்டு வந்ததை அப்படியே வைத்தபடி பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். ஆயினும் அம்மா தொடர்ந்தும் கண்டிக்கவில்லை. அவள் முந்திரிக் கொட்டைகளை சமையலறை மூலையில் கொட்டினாள்.

“சீக்கிரம் போய் முகம் கழுவிக்கொண்டு வா. தேநீர் குடி.” அம்மா சொன்னாள்.

சுதாரி நீர்ப் பாத்திரத்தை நோக்கி நடந்தாள்.

பாடசாலை சென்ற சுதாரி கடும் பிரச்சினை ஒன்றுக்கு முகம்கொடுத்தாள். வகுப்பில் வாயாடியான சஞ்ஜீவனி பிள்ளைகள் முன்வைத்தே அவளைக் கேலி செய்தாள்.

“நேற்று உங்க அம்மாவ தோட்ட வேலையிலிருந்து நிறுத்திட்டாங்களாமே”

“ம் முந்திரிகை களவெடுத்து”- தேவிகா சொன்னாள்.

எல்லோருமே ஒரேயடியாக ஒரு திருடியைப் பார்ப்பதுபோல் அவளைப் பார்த்தனர்.

“சும்மா போட போ.... உனக்கென்ன தெரியும்”- சுதாரியாலும் கோபத்தைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை.

“உண்மய சொன்னா உடம்பெல்லாம் நோகும்மானே” தேவிகாவும் விடவில்லை.

“போடி உனக்குத் தெரிந்த உண்ம. எங்க அம்மா அடுத்தவங்க சாமான்கள களவெடுக்கிறதில்ல. உன்ற அப்பாதான் கள்ளச் சாராயம் விக்கிறது” வந்த கோபத்திற்கு சுதாரியும் விட்டுக் கொடுக்கவில்லை.

அப்பாவி அம்மாவைத் திருடியாக்கும் போது வாய்முடி இருக்கலாமா என்ன?

“இரு இரு நான் எங்க அப்பாவோட சொல்றன்”

“சொல்லு... ஏதும் நடந்தா நான் பொலீஸுக்கு சொல்லுவன். அப்போ பிழை செய்றது யாரென்று தெரியவரும்”

“கவனம் உன்ற முகம் வெடிக்கும்”- அவ்வாறு சொன்னபடி தேவிகா சுதாரியின் பக்கமாக வந்தாள்.

“அடி பார்ப்பம்”- கடும் கோபத்தோடு சுதாரி விரல் நீட்டிச் சொன்னாள்.

தேவிகா கைவிரல்களை குவித்து சுதாரியின் மார்ப்புக்கே குத்தினாள்.

சுதாரியின் பொறுமை எல்லை கடந்துவிட்டது. அவளும் கையை இறுக்கி, இடைவிடாது நாலைந்து அடிகள் கொடுத்தாள்.

பையன்கள் “ஹு” வைத் தபடி சிரித்தனர். அப்போது ஹஸின்தா மிஸ் வகுப்புக்கு வந்தார். வகுப்பு பொறுப்பாசிரியர் அவர்தான். டீச்சரைக் கண்டதும் தேவிகா வலித்ததைவிட அதிகமாக அழத் தொடங்கினாள்.

மிஸ் வழக்கை விசாரித்தார். இருவரையும் எச்சரித்தார். இருவரையும் சமாதானப்படுத்திப் பாடத்தை ஆரம்பித்தார்.

“பாடசாலைக்கு வெளியே உள்ள பெற்றாரின் பிரச்சினைகள் வகுப்பறைக்கு கொண்டு வருவது பிழையான விஷயம். அந்தத் தவற முதல்ல செய்தது தேவிகா. சுதாரியும் அதே தவறைச் செய்தாள். பெற்றார் செய்யும் பிழைகள் நீங்க திருத்த முடியாது. ஒன்றைச்

சரியாக தெரியாம பேசுவது எல்லாவற்றையும் விடத் தவறானது. அடுத்த பிள்ளைகளின்ற ஆத்ம கௌரவத்த பாதுகாக்க தெரியாதவங்க தங்கட ஆத்ம கௌரவத்தயும் இழந்து விடுறாங்க. இங்க நடந்தது அதுதான். இத நன்றாக ஞாபகம் வைத்துக் கொள்ளுங்க. எல்லோருக்கும்தான் நான் இதச் சொல்றன். ரெண்டுபேர் சண்ட பிடிக்கும் போது ஹு வைத்து வைத்து அதத் தூண்டுறதயா நாம் செய்யணும்?"

ஹஸின்தா மிஸ் நிறைய புத்திமதி சொல்லிவிட்டு பாடத்தை ஆரம்பித்தார். ஆனால் இன்று மிஸ் சொன்ன

எதுவுமே சுதாரியின் மண்டையில் ஏறவில்லை. அவள் ஏதோ பார்த்த பக்கமாகவே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். எந்தத் தவறும் செய்யாமல் குற்றவாளியாகிவிட்ட அம்மாவின் நினைவே அவள் மனதில் நிறைந்திருந்தது.

“சுதாரி என்னோட கொஞ்சம் வாங்க” பாடம் முடிந்து வகுப்பை விட்டு வெளியேறும் ஹஸின்தா மிஸ் சுதாரியைப் பார்த்து இவ்வாறு அழைப்பு விடுத்தார்.

எதற்காக என்று எதுவும் கேட்காது டீச்சரின் பின்னால் சென்றாள் சுதாரி. பிள்ளைகள் இல்லாத வகுப்பொன்றுக்குச் சென்ற அவர், ஆசிரியர் கதிரையில் அமர்ந்து கொண்டார்.

“ஏங்கிட்ட வாங்க”- மிஸ் மிகுந்த அன்போடு சுதாரியை அருகழைத்துக் கொண்டார்.

“இப்போ சுதாரியின்ற அம்மா எங்க?” அவளது கண்களைப் பார்த்தபடியே...

சுதாரி மிஸ்ஸைப் பார்த்தபின்னர் கீழ் நோக்கியவளாக பதில் சொன்னாள்.

“அம்மா வீட்டில் மிஸ்”

“ஏன் அம்மா வேலைக்குப் போகல்ல?”

“அம்மாவ நிறுத்திட்டாங்க”

“தேவிகா சொன்னது உண்மையா?”

“இல்ல மிஸ். எங்க அம்மா களவு செய்ததில்ல. நான் சேர்த்த முந்திரிக் கொட்டைகளத்தான் அம்மா விற்றா”

“சுதாரியின்ற வீட்டுத் தோட்டத்தில் முந்திரி மரம் இருக்கா?”

“இல்லை மிஸ்”

“அப்படியென்றா சுதாரிக்கு எங்கிருந்து முந்திரிக் கொட்டை?”

“மாமரத்துக்குக் கீழே விழுந்திருந்தது மிஸ்”

“மா மரத்துக்குக் கீழே எப்படி முந்திரிகை... மாமரத்தில் முந்திரிகை வருமா?” முகத்தில் மெல்லியதொரு கிண்டலோடுதான் மிஸ் அந்தக் கேள்வியை எழுப்பினார்.

“இல்லை. வெளவால்கள் கொண்டுவந்து போடும். அது மாமரம்தான். இரவில வெளவால் மரம்”

“ம்.... எனக்கு விளங்குது. இன்று காலயிலயும் பொறுக்கினதா?”

“ஆமாம் மிஸ்... ஆனா அம்மா எனக்கு ஏசினா. தனது பெயர் கெட்டுப் போனது அதனாலதான் என்று சொன்னா?”

“சரி சுதாரி நாளைக்கும் பொறுக்கிறதா?”

“இல்லை மிஸ். அம்மா பாவம். அந்த முந்திரிக் கொட்டைகளாலதானே அம்மாவுக்கு வேலை இல்லாமப் போயிற்று”

“இப்போ அந்தப் பணத்துக்கு என்ன செய்தீங்க?”

“அம்மா முந்திரிக் கொட்டைகள் விற்று அந்தக் காசை கல்விச் சுற்றுலா போறதுக்கு எனக்குத் தந்தா”

“அந்தக் காசு போதுமா?”

“இல்லை மிஸ் இன்னும் வேணும். நான் பிறகு சேர்த்த முந்திரிக் கொட்டைகளும் இருக்கு. இருந்தும் நான் ட்ரிப் போகல்ல மிஸ்”

“ஏன் அப்படி?”

“அந்தக் காசு அம்மாவுக்குக் கொடுக்கப் போறன். கடை முதலாளி ஒவ்வொரு நாளும் அம்மாவுக்கு ஏசிறார்.... கடைக் கடன முடிக்கச் சொல்ல”

“ம்”- மிஸ் நீண்டதொரு பெருமூச்சுவிட்டார்.

“சரி சுதாரி வகுப்புக்குப் போங்க”

சுதாரி மெல்ல மெல்ல வகுப்புக்கு வந்தமர்ந்தாள். அவள் அன்று முழுநாளும் தேவிகாவின் பக்கம் பார்க்கவே இல்லை.

10

சுதாரி காலையில் எழுந்து சமையலறைக்குச் சென்றாள். நேற்றுப் போலவே தண்ணீர் முட்டி அடுப்பில் வைக்கப்பட்டிருந்தது. அம்மா கடும் யோசனையில் இருந்தார். மாமரத்தடியும் வெளவால்களும் அவளுக்கு ஞாபகம் வந்தன. ஆனால் அவள் முந்திரிக் கொட்டை பொறுக்கப் போகவில்லை. அந்த எண்ணத்தைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டாள்.

‘முந்திரிகை பொறுக்கப் போனாள். அம்மா பேசுவார். போவதில்லை என்று மிஸ்ஸுடனும் சொல்லியாயிற்று. அதனால் இதன் பின்னர் முந்திரிகை பொறுக்குவதில்லை. முந்திரிகைக் கொட்டை விற்றகாசை அம்மாவுக்குக் கொடுத்துவிடுவேன்’ இவ்வாறு சுதாரி நினைத்துக் கொண்டாள்.

“அம்மா நான் ட்ரிப் போகல்ல”- சுதாரி உறுதியாகச் சொன்னாள்.

அம்மா சுதாரியைத் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

“ம்” என்று பெருமூச்சு விட்டாள். சிறிது நேரத்தில் “பல் துலக்கி முகம் கழுவிக் கொண்டுவா.... இந்தத் தேநீர்க் குடிக்க” என்று மற்றைய நாட்களைவிட அன்போடும் தணிந்த சிரிப்போடும் சொன்னாள்.

சுதாரி தேநீர் குடித்து பாடசாலை உடையை அணிந்து கொண்டாள். அப்போது வீட்டின் முன்னே ஹோரன் சத்தமொன்று கேட்டது. அவள் அவசரமாக வெளியே பாய்ந்து பார்த்தாள்.

பெரிய ஆச்சரியம்! ஹஸின்தா மிஸ்ஸின் ஸ்கூட்டர் அங்கு நின்றது. சுதாரிக்கு நடுக்கம்.

“சுதாரி வணக்கம்” என்றவாறே மிஸ் இறங்கினார். தலைக் கவசத்தைக் கழற்றி அதன் மீது வைத்தார். இந்த சத்தம் கேட்டு அம்மாவும் அங்கு வந்துவிட்டார்.

அம்மா உள்ளே இருந்த கதிரை ஒன்றை விறாந்தையில் வைத்தாள்.

“ம்... இப்படி நல்லது. எனக்கு அதிகநேரம் நிற்க முடியாது. நான் சுதாரி முந்திரிக் கொட்டை சேர்க்கிற மாமரத்தடிய பார்க்க வந்தன். சுதாரி இன்று காலயும் பொறுக்கினதா?”

“இல்ல மிஸ்” சுதாரி இப்படிச் சொன்னவாறு அம்மாவைப் பார்த்தாள்.

இருவருக்குமே இது புரியாத புதிர்தான்.

“அப்படி இடங்கள நான் ஒருநாளும் கண்டதில்ல. சுதாரி வாங்க... எனக்குக் காட்டுங்க”- என்றவாறு மிஸ் கதிரையிலிருந்து எழுந்தார்.

சுதாரி முற்றத்திற்கு இறங்கினாள். வீட்டுப் பின்பக்கமாக மாமரத்தடிக்கு டீச்சரை அழைத்துச் சென்றாள். அன்றும் ஆங்காங்கே முந்திரிக்கொட்டைகள் விரவிக் கிடந்தன. சுதாரி அவற்றைப் பார்த்துவிட்டு மிஸ்ஸின் முகத்தைப் பார்த்தாள்.

“உண்மைதான்” ஹஸின்தா மிஸ் பின்னால் வந்த அம்மாவைப் பார்த்தார்.

இனி என்ன நடக்குமென்று சுதாரியால் கற்பனை செய்ய முடியவில்லை.

“சுதாரி நாங்க இதெல்லாம் பொறுக்குவோம்” மிஸ் சுதாரிக்குத் தெரிவித்தார்.

சுதாரி தலை தாழ்த்தி அதற்கு இணங்கினாள். பொறுக்கத் தொடங்கினாள். அம்மாவும் சேர்ந்து கொண்டாள். அன்றும் பெருந்தொகை சேர்ந்துவிட்டது.

“சுதாரி இத ஒரு பேக்ல போட்டுக் கொள்ளுங்க” இரு கைகளிலும் முந்திரிகை வித்துக்களை நிறைத்த வண்ணம் மிஸ் சொன்னார்.

சுதாரி தனது கையிலிருந்த கொட்டைகளை ஓரிடத்தில் போட்டுவிட்டு சமையலறைப் பக்கமாக ஓடினாள். பையை எடுத்துக் கொண்டு திரும்பி ஓடிவந்தாள். தன் கையிலிருந்தவற்றையும் மிஸ் பையினுள் போட்டார். சுதாரியும் அம்மாவும் தத்தமது சேகரிப்பையும் அதனுள் இட்டனர்.

“ம்.... இப்போ போவம்”

மூவரும் வீட்டுப் பக்கமாகச் சென்றனர். அம்மா ஒரு பாத்திரத்திற்கு தண்ணீர் வார்த்துக் கொடுத்தார். மிஸ் சவர்க்காரமிட்டு கைகளைக் கழுவிக்கொண்டார். பின்னர் கைகளை முகர்ந்து பார்த்தார். இவ்வாறு பொறுக்கினால் கைகளில் முந்திரிகைப் பழ வாசம் வரும். மிஸ் அதனை உணர்ந்தார் போலும்.

“முன்பு சேகரித்ததையும் அதனுள்ள போட்டுக் கொள்ளுங்க சுதாரி”- மிஸ் அவ்வாறு சொன்னபோது அம்மா மீண்டும் திரும்பிப் பார்த்தார்.

“ஏன் மிஸ்?”

“அது கொஞ்சத்தையும் போட்டுத் தாருங்கம்மா. நாங்க பார்ப்பம்.”

மிஸ்ஸின் மனதில் ஏதோ திட்டம் இருப்பது அம்மாவுக்கு விளங்கிவிட்டது. சுதாரிக்கும் கூட விளங்கியது. நடந்த விஷயங்களை எல்லாம் நேற்று சுதாரியை அருகழைத்த மிஸ் அறிந்து கொண்டார். கடைசியாக மிஸ் நீண்டதொரு பெருமூச்சு விட்டதும் சுதாரிக்கு ஞாபகம்.

“சுதாரி இன்றக்கி என்னோட போவம். காலையில் சாப்பிட்டீங்களா?”

“ஆமா மிஸ்.” சுதாரி தலையாட்டினாள்.

“அப்ப புத்தகங்கள் எடுங்கோ”

“மிஸ் கொஞ்சம் நில்லுங்க.... தேநீர் கொஞ்சம்”

“இல்ல வேண்டாம் அம்மா பள்ளிக்கூடம் போக கணங்குதல்லவா.... நாங்க போவம்”

“டிச்சர் ஒருவர் எங்க வீட்டுக்கு வந்த முதற் தடவ இது. இனி எப்படி சும்மா அனுப்புவது?”

“பரவாயில்ல... நான் திரும்ப ஒரு நாளக்கி வாரன்” மிஸ் அவ்வாறு சொன்னபடி ஸ்கூட்டர் பக்கமாகச் சென்றார். தலைக் கவசத்தை அணிந்து கொண்டு ஸீட்டை உயர்த்தினார்.

“அந்த முந்திரி பேக்கை இதற்குள்ள வைங்க”

இருக்கைக் கடியிலிருந்த இடம் இப்பொழுது நிரம்பிவிட்டது.

“சரி ஏறுங்க”

சுதாரி தன் பாடசாலைப் பையை முதுகில் ஏந்தியபடி ஏற முயன்றாள். எப்படி ஏறுவது?

“என்ன பலமா பிடித்துக் கொண்டு இதில கால வைத்து ஏறுங்க”

சுதாரி மிஸ்ஸின் இடது கையைப் பிடித்து சிரமத்தோடு ஏறினாள். அம்மா வியப்போடு இதனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

ஹாஸின்தா மிஸ் சைக்கிளில் அமர்ந்தபடி அங்குமிங்கும் பார்த்தார்.

“வீட்டுத் தோட்டத்தில நாலைந்து முந்திரி மரங்கள் வைத்திருக்கலாமே?”

“வீட்டுக்காரர் இல்லாம போயிற்றார். இரண்டு பிள்ளைகளையும் வளர்க்க கஷ்டப்படும்போது என்னால வேற எதுவும் யோசிக்க முடியல்ல. அவர் இருக்கும் போது

செய்திருக்கலாம்”- தான் விட்ட தவறை மறைப்பதற்குப் போல அப்படிச் சொன்னாள் அம்மா.

“இந்தப் பிள்ளைகள் வளர்க்க உதவி செய்ய வேற யாரும் இல்லயா அம்மா? வரவர செலவுகள் கூடுமே. அதுக்கு இப்போதே தயாராகிக் கொள்ளுங்க. முந்திரிகை போன்ற மரங்கள் கொஞ்சம் வைத்துவிட்டால் பிறகு

தானாக வளரும். மனிதர்களவிட அப்படியான மரங்கள் எங்களுக்கு உதவி செய்யும். அந்த மரங்கள் பிறகு எங்களிடம் ஒன்றும் கேட்பதில்லை. சரி. அம்மா நாங்க போய் வாரம்” மிஸ் அம்மாவிடம் விடைபெற்றார்.

“பயப்படாம என்ன இறுக்கிப் பிடித்துக் கொள்” மிஸ் சுதாரியைப் பார்த்துச் சொன்னார்.

அவள் பிடித்துக் கொண்டாள்.

“நன்றாகப் பிடித்துக் கொள்”- மிஸ் திரம்பவும் சொன்னார்.

அவளுக்குக் கொஞ்சம் பயமாகவும் இருந்தது. முதல் சந்தர்ப்பம் அல்லவா?

“நாங்க போய்வாரம் அம்மா”- மிஸ் ஸ்கூட்டருக்கு விசை கொடுத்தார்.

சுதாரி அம்மாவைப் பார்த்தாள். அம்மாவுக்கு எல்லாமே புதுமையாக இருந்தது.

“கவனம் பிள்ள.” அம்மா மெல்லச் சொன்னாள்.

மிஸ் மோட்டார் சைக்கிளை மெல்லமெல்ல முன்னே எடுத்தார். வேகத்தைக் கூட்டினார்.

“பலமா பிடித்துக் கொள்”- வேகத்தைக் கூட்டியபடி மிஸ் சொன்னார்.

சுதாரிக்குப் பயமாக இருந்தது. உடம்பைச் சுற்றிக் கைகளைப் போட்டு மிஸ்ஸை இறுக்கிப் பிடித்துக் கொண்டாள்.

சைக்கிள் தன் வேகத்தை அதிகரித்துச் சென்றது. சுதாரிக்கு இது முதல் அபூர்வ அனுபவம். ஒரு கணம் அவள் எல்லாப் பிரச்சினைகளையும் மறந்தாள்.

சுதாரியுடன் ஹஸிந்தா மிஸ்ஸின் சைக்கிள்

பாடசாலைக்குள் புகுந்தது. பிள்ளைகள் நின்றபடியே ஆச்சரியத்தோடு பார்த்தனர். பாடசாலைக்கு முன்னால் உள்ள மாமரத்தடியில் சைக்கிள் நின்றது. சுதாரி இறங்க உதவி செய்தார். பின்னர் டிச்சரும் இறங்கித் தலைக் கவசத்தைக் கழற்றினார்.

“சுதாரி வகுப்புக்குப் போங்க”

ஒரு பக்கம் சுதாரிக்கு ஆச்சரியம். மறுபக்கம் ஒரு புதிர். அதேபோன்று புதிய அனுபவம். டிச்சரின் சைக்கிளில் வந்ததால் பிள்ளைகள் மத்தியில் சற்றே பெருமையும் கூட.

இந்தக் காட்சியை தேவிகாவும் கண்டாள். அவள் என்ன நினைத்தாளோ தெரியவில்லை.

பிள்ளைகள் பலவிதமான கேள்விகளைக் கேட்டனர். பதில் சொல்லியே போதும் போதுமென்றாகிவிட்டது சுதாரிக்கு.

மணி ஒலித்தது. அப்பாடசாலையில் கற்பிக்கும் சின்னபிக்கு பஞ்சசீலம் மொழிந்தார். எல்லோரும் வகுப்பிற்குச் சென்றனர். ஹஸின்தா மிஸ் எந்த வித்தியாசத்தையும் காட்டாமல் ஆங்கிலம் கற்பித்தார். வரவு இடாப்பும் பதிந்தார்.

ஹஸின்தா மிஸ் எதற்காக முந்திரிகைக் கொட்டைப் பையை பாடசாலைக்குக் கொண்டுவந்தார்? சுதாரியால் இது பற்றி எதுவும் நினைத்துப் பார்க்க முடியவில்லை. பலவாறாகவும் யோசித்தாள். இடைவேளையின் போது ஹஸின்தா மிஸ் வகுப்புக்கு வந்தார். கூடவே சின்னபிக்குவும் அஜித் ஸேரும் வந்தனர்.

“சுதாரி வாங்க நாங்க சின்னதொரு பயணம் போய் வருவோம்”

சுதாரி எந்தக் கதையுமின்றி மிஸ்ஸின் பின்னால் சென்றாள். சின்னப்பிக்குவுடன் அஜித் சேர் வந்தார்.

சுதாரி ஹஸின்தா மிஸ்ஸின் மோட்டார் சைக்கிளிலும் சின்னபிக்கு அஜித் சேரின் சைக்கிளிலும் ஏறினர்.

‘எங்க போறாங்க? சுதாரிக்கு புதிர் குவியலாக இருந்தது. பிள்ளைகள் கற்சிலையாகி பார்த்தவண்ணமிருந்தனர்.

எல்லோரும் அம்மா வேலை செய்த முந்திரித் தோட்டத்திற்குச் சென்றனர். அந்தத் தோட்டப் பங்களாவின் முன்னால் எல்லோரும் இறங்கினர்.

அப்போது தோட்டத்துப் பெரியவர் முற்றத்தில் நின்றார். பெரிய லொறியொன்றுக்கு வேலையாட்கள் கோணிச் சாக்குகளை ஏற்றியவண்ணம் இருந்தனர். அங்கு நின்ற தோட்டச் சொந்தக்காரர் விரைவாக உள்ளே சென்றார். பங்களாவுக்குள்ளிருந்து வெண்துணி ஒன்றுடன் வந்தார். வராந்தக் கதிரை ஒன்றில் அதனை விரித்தார். “வாருங்கள் பிக்குவே” என்று வரவேற்றார். இரண்டாக வளைந்து பிக்குவை வணங்கினார்.

“என்ன பிக்குவே இந்தப் பக்கம்?”

முந்திரிகைத் தோட்ட முதலாளி மற்றவர்களையும் மாறிமாறிப் பார்த்தார். விசேடமாகச் சுதாரியையும் பார்த்தார்.

“இது எங்கட பாடசாலை ஹஸின்தா மிஸ். இவர் அஜித் சேர். இந்தப் பிள்ளை இந்தத் தோட்டத்தில் வேலை செய்த சாந்தினியின் மகள்” என்று சின்னப் பிக்கு அடுத்தவர்களை அறிமுகம் செய்துவைத்தார்.

சாந்தினியின் மகளென்று சுதாரியை சின்னபிக்கு அறிமுகப்படுத்தியபோது முந்திரிகைத் தோட்ட முதலாளி அவளை சற்று வித்தியாசமாகவே பார்த்தார். சற்றுக் குழப்பமான நிலையிலேயே மீண்டும் சின்னபிக்குவின் பக்கம் திரும்பினார்.

“இனி சொல்லுங்க பிக்கு”

“முதலாளி... மற்றத எங்கள ஹஸின்தா மிஸ் சொல்லுவா”

“ஆம் முதலாளி. வேல நிறைந்த நேரத்தில வந்ததற்கு மன்னியுங்க. இந்த சுதாரி என்ற வகுப்பிலதான் படிக்கிறா. இந்தப் பிள்ளய பற்றி எனக்கு நிறையவே தெரியும். எங்கட பள்ளிக்கூடத்தால ஒரு கல்விச் சுற்றுலா போக ஏற்பாடு செய்திருக்கிறோம். எங்கட நாடு நகரங்களிலுள்ள பல விடயங்களை காட்டணுமல்லவா. இனி இந்தப் பிள்ள காசு தேடிக் கொள்ள முந்திரிக் கொட்டை கொஞ்சம் கடைக்கு கொடுத்திருக்கிறா” இது ஹஸின்தா மிஸ்ஸின் தொடக்க உரை.

“இந்தப் பிள்ளைக்கு எங்கிருந்து முந்திரிகைக் கொட்டை? இந்தப் பிள்ளயின்ற அம்மா என்ற தோட்டத்திலதான் வேலை செய்தா. வீட்டுத் தோட்டத்தில ஒரு முந்திரி மரம்கூட இல்லை. பிறகு எப்படி முந்திரிக்கொட்டை விற்பது? ம் அவ எங்க தோட்டத்தால களவெடுத்திருக்கா. நான் நேற்று சாந்தினிய நிற்பாட்டின். களவு செய்வவங்கள் வைத்துக் கொண்டு தோட்டத்த முன்னேற்ற ஏலாது.” முதலாளி கடுமையாகக் கூறினார்.

“சரி முதலாளி விற்றது உங்கட தோட்டத்து முந்திரிகை என்பது உறுதியா?”

“வேறன்ன இவங்களுக்கு எங்கிருந்து முந்திரிகை?”

“நான் இந்தப் பிள்ளையின்ற வீட்டுக்கு போனேன். அங்கிருந்த முந்திரிக் கொட்டைகளையும் கொண்டு வந்தன். ஆனால் இந்தப் பிள்ளையோ அவளது அம்மாவோ களவெடுத்ததல்ல” முற்றத்திற்கிறங்கிய ஹஸின்தா மிஸ், சைக்கிள் இருக்கைக்கு அடியிலிருந்த பையை வெளியெடுத்தார்.

“களவெடுக்காவிட்டால் முந்திரிகை காற்றில பறந்தா அங்கு போகுது? அப்படி இல்லாட்டா இவங்கள் வேற தோட்டங்களுக்குள்ள புகுந்திருப்பாங்க. இந்த ஊரில அந்தந்த நேரத்திற்கு சாப்பிட முடியாதவங்கதான் இருக்கிறாங்க. நிறையக் களவெடுக்கிறாங்க. நீங்க இவங்கள நம்புறது அதிகம்”

“எல்லோரயும் ஒரே தட்டில் போடுவது பிழை அல்லவா முதலாளி. இது உங்கட தோட்டத்து முந்திரிகையா என்று பாருங்களன்.”

“அப்படிப் பார்க்க முடியுமா மிஸ்?”

“அதுதான். நான் இதப்பற்றித் தேடிப்பார்த்தன். இந்தப் பிள்ளை என்னிடம் உண்மைய சொன்னா. நான் இன்று காலையில் இந்தப் பிள்ளையின்ற வீட்டுக்கு போனன். இவங்க வீட்டுத் தோட்டத்துக்குள்ள வெளவால் கொண்டு வந்து போட்டதைத்தான் இவங்க பொறுக்கி இருக்காங்க. காலையில் நானும் இந்தப் பிள்ளையோட சேர்ந்து முந்திரிக பொறுக்கினன்”- என்றார் மிஸ்.

“இரவில் வெளவால்களால் தப்பமுடியாது. இன்று முதல் பட்டாசு போடவேணும். எங்கட லாபத்தத்தான் அது கொண்டுபோகுது”- தோட்ட முதலாளி கோபத்தோடு சொன்னார்.

இவ்வளவு நேரமாக எல்லாம் கேட்டுக் கொண்டிருந்த சின்ன பிக்கு கதையில் பங்கேற்றார்.

“முதலாளியின் கதை முழுமையாக சரியானதல்ல. நாங்கள் உற்பத்தி செய்பவற்ற சாப்பிட விலங்குகளுக்கும் உரிமை இருக்கு ஐயா. உயிரினங்கள் சுதந்திரமாக வாழ்ந்த பல ஏக்கர் நிலத்தில்தான் நீங்க மரமுந்திரிகை விளைச்சல் செய்திருக்கிறீங்கள். இதைப் பற்றியெல்லாம் நாங்க தெரியாமலிருக்கிறோம். ஆனால் முன்பிருந்த மக்கள் தங்களது உற்பத்தியில ஒரு பகுதிய

உயிரினங்களுக்காக ஒதுக்குவார்கள். விவசாயிகள் நெல் அறுவடை செய்யும் போது 'பறவைப் பங்கு' என்று ஒரு பகுதியை வைத்துவிடுவார்கள்....

“மாமரத் திலிருந்து காய் பறிக்கும் போது எல்லாவற்றையும் பறிப்பதில்லை. பறவைகள், அணில்களுக்கு சாப்பிடுவதற்காக ஒரு கிளை வைக்கப்படும். மனிதர்களோடு விலங்குகளும் ஏனைய உயிரினங்களும் வாழவேண்டும். வெளவால்கள் அதனுடைய பங்கைத்தான் கொண்டு போயிருக்கின்றன. அவை தனக்குத் தேவையானதவிட அதிகம் கொண்டு போய்க் குவித்து வைப்பதில்லையே. தனக்கு சுதந்திரமான ஓர் இடத்திற்கு கொண்டுபோய் பழம் சாப்பிட்டுவிட்டு கொட்டைகளைக் கீழே போட்டுவிடும். சுற்று வட்டாரத்தில் நிறைய மரமுந்திரித் தோட்டங்கள் இருக்கு. அங்கிருந்தெல்லாம் முந்திரிகைப் பழங்களை கொண்டுபோய் இந்தப் பிள்ளையின்ற வீட்டுத் தோட்டத்திலுள்ள மாமரத்தில் நின்று சாப்பிட்டிருக்கலாம். அப்படிப் போட்ட கொட்டைகள் இந்தப் பிள்ள பொறுக்கியிருக்கிறாள். அந்தப் பிள்ள அப்படிச் சேகரித்தது பிழையா முதலாளி? ஒரு அப்பாவித்தனமான ஆசை ஒன்ற நிறைவேற்றிக் கொள்ளத்தான் அந்தப் பிள்ள சேகரித்திருக்காள். மற்றது, உங்கட தோட்டத்து முந்திரிகை என்று சொல்ல முடியாதுதானே முதலாளி? யாரிடமாவது உதவி தேவைப்படுகிற இடத்திற்குத்தான் வெளவால்கள் கொண்டு போய் போட்டிருக்கு. இயற்கையின் ஒழுங்கு இதுதான் முதலாளி”

“எனக்கு விளங்கிது சின்னபிக்கு” எல்லாம் கேட்டுக் கொண்டிருந்த முந்திரிகைத் தோட்ட முதலாளி தாழ்ந்த குரலில் சொன்னார்.

“பிள்ளை பொய் சொல்கிறதாவென்று பார்க்க இந்த மிஸ் காலமே அங்க போயிருக்காங்க. அவங்க நிலைம மிகவும் கவலைக்கிடமானது. முதலாளி

இந்தப் பிள்ளையின்ற அம்மாவ வேலயிலிருந்து விலக்கியிருக்கீங்க. அதைத் தெரிந்து கொண்ட வகுப்புப் பிள்ளைங்க சுதாரிய குழப்பியிருக்காங்க. கள்ளப் பெயரும் வைத்திருக்காங்க. இது சண்டைக்குப் போற பிள்ளையல்ல. இருந்தாலும் ஒருநாளும் இல்லாதவாறு இந்தப் பிள்ளை நேற்றை இன்னொரு பிள்ளையோட சண்டை பிடித்திருக்கா”

முந்திரிகைத் தோட்ட முதலாளி தலைதாழ்த்தி கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

“பெரியவர்களைப் போலவே சின்னப் பிள்ளைகளுக்கும் ஓர் கௌரவம் இருக்கு. அதை நாங்க பாதுகாக்கணும். ஏழை, செல்வந்தர் என்று அதில் வேறுபாடு கிடையாது. இந்தப் பிள்ளையின்ற வகுப்பு பொறுப்பாசிரியை நான்தான். பிள்ளையின்ற அம்மாவுக்குப் பொய்யான கள்ளப் பெயரொன்று ஏற்பட்டால் பிள்ளை எப்படி முன்னேறுவது? நானும் சின்ன பிக்கும் இந்தச் சேரும் சேர்ந்து வந்ததும் இந்த விஷயத்தை தெளிவுபடுத்தத்தான்.”

“சரி மிஸ்.... என்னால தவறொன்று நடந்திருப்பது எனக்கு விளங்குது. இந்தப் பிள்ளையின் அம்மாவுக்குத் திரும்ப வேலைக்கு வரச் சொல்லுங்க.” தணிந்த குரலில் முதலாளி சொன்னார்.

“அதைச் சொல்ல வேண்டியது நாங்கள் அல்ல. நீங்கள் தான் சொல்லணும் முதலாளி” இவ்வளவு நேரமாக மௌனமாக எல்லாம் கேட்டுக்கொண்டிருந்த அஜித் சேர் சொன்னார்.

“சரி நாங்கள் போய் வரட்டுமா” பிக்கு எழுந்து நின்றார்.

“உங்களுக்கு ஆகாரம் தயார் செய்யும்வரை இருங்களேன்”

“இல்ல வேண்டாம். இப்போ பகலுணவு நேரம். அதை பாடசாலைக்கு அனுப்பியிருப்பாங்க. நாங்க போறம்”

அஜித் சேருடன் ஹஸின்தா மிஸ்ஸும் எழுந்தார். கூடவே சுதாரியும் எழுந்தாள்.

திரும்பி வரும்போது ஹஸின்தா மிஸ் மீது சுதாரிக்கு சொல்ல முடியாத அன்பு மேலிட்டது. விழாமல் இருக்கத்தான் கைகளால் மிஸ்ஸைச் சுற்றி அணைத்துக் கொண்டிருந்தாள். உண்மையில் அவர்மீது கொண்ட அன்புதான் அந்த அணைப்புக்கு காரணமாகியது. மிஸ்ஸின் சட்டையினால் மறையாது வெளித் தெரிந்த பகுதியில் முகம் வைத்து முத்தமிட வேண்டும் போலிருந்தது சுதாரிக்கு.

சுதாரி வீட்டுக்குச் சென்றதும் எல்லா விபரங்களையும் அம்மாவிடம் சொல்லிவிட்டாள். ஏதோ அற்புதம் போல் அம்மா எல்லாம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

“நான் மிகவும் பயந்துபோய் இருந்தன். இருந்தாலும் அந்த மிஸ் உனக்கு ஒரு தவறும் செய்யமாட்டார் என்று என்மனம் சொன்னது” கதையைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்துவிட்டு அம்மா இறுதியாக இப்படிச் சொன்னாள்.

இதற்கு முன்பும் ஹஸின்தா மிஸ் பற்றி சுதாரி அம்மாவிடம் அவ்வப்போது சொன்னதுண்டு. மிஸ் நல்லவர். கோபம் வந்தால் பொல்லாதவர். ஆனாலும் பிள்ளைகளோடு அன்பானவர். ஆங்கிலப் பாடல் கற்பிக்கும்போது பிள்ளைகளோடு சேர்ந்து ஆடுவார். அந்நேரத்தில் சாரித் தொங்கலை இடுப்பைச் சுற்றிச் சொருகிக் கொள்வார்.

அவர் சுதாரியின் வகுப்பிற்கு பொறுப்பாக இருந்தாலும் அவர் கற்பிப்பதோ ஆங்கிலம். மிகவும் தூரமான ஓர் ஊரில் அவர் வாழ்கிறார். பாடசாலைக்கு சற்றுத் அப்பால் உறவினர் வீடு ஒன்றில் தங்கியிருக்கிறார். அங்கிருந்து பாடசாலைக்கு மோட்டார் சைக்கிளில் வருவார். மிஸ் சைக்கிளில் செல்வது..... மிகவும் கண்டிப்போடு கற்பிப்பது போன்றவற்றை அவதானித்து வந்தாள் சுதாரி. எப்போதாவது ஒருநாள் ஹஸின்தா டீச்சரைப் போல வரவேண்டுமென்று கனவு கண்டாள். மிஸ் சொல்லும் புத்திமதிகளை அணுஅணுவாகப் பின்பற்றினாள்.

மிஸ் வீட்டுக்கு வந்தது அம்மாவுக்குப் பெரிய மகிழ்ச்சி. முந்திரித் தோட்ட முதலாளிக்கு விடயத்தை விளங்கப்படுத்தச் சென்றது நினைத்து பார்க்க முடியாத விடயம். அம்மாவுக்கு மட்டுமல்ல சுதாரிக்கும் கூடத்தான்.

ஹஸின்தா மிஸ்ஸோடு வந்த சின்ன பிக்கு, அருகாமையில் உள்ள ஒரு விகாரையில் தான் இருக்கிறார். காலையில் பஸ்ஸில்தான் பாடசாலைக்கு வருவார். அவருக்கு உதவியாகத்தான் அஜித்சேர் வந்தார். ஹஸின்தா மிஸ் சின்னப்பிக்குவிடம் விடயத்தைச் சொல்லியிருப்பார்.

அவர்கள் இருவரும் தான் பள்ளிக்கூடத்தில் சமயப் பாடம் கற்பிக்கின்றனர். பிக்கு பௌத்த சமயம் கற்பிக்கிறார். அதிகமானோர் பௌத்த சமயமே படிக்கின்றனர். கத்தோலிக்க மதம் படிக்கும் சில பிள்ளைகளும் வருகின்றனர். அவர்களுக்கு ஹஸின்தா மிஸ் கற்பிக்கிறார். ஆங்கிலப் பாடத்திற்கு மேலதிகமாக அந்தப் பொறுப்பையும் அவர் மேற்கொள்கின்றார். பெரிய வகுப்புகளில் முஸ்லிம் அண்ணா அக்காமார் சிலர் படிக்கின்றனர். அவர்களுக்கு றமீஸா மிஸ் சமயம் கற்பிக்கிறார். எல்லோரும் ஒரே நேரத்தில்தான் சமயப் பாடம் படிப்பிக்கின்றனர்.

சின்ன பிக்கு சொல்வதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த மரமுந்தரிகைத் தோட்ட முதலாளியின் முகம் மாறுவதை சுதாரி நன்கு அவதானித்தாள். அவர் அம்மாவை மீண்டும் வேலைக்கு எடுப்பதாகச் சொன்னார். அப்போது சுதாரி பெரும் மகிழ்ச்சியை உணர்ந்தாள். இருந்தும் அதனை அவள் வெளிக்காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

மற்றைய நாட்களில் மாலையில் வேலை முடிந்து வரும் நேரத்தில் மரமுந்தரிகைத் தோட்ட உரிமையாளர் சுதாரியின் வீட்டுக்கு வந்தார். பின் இருக்கையில் புஷ்பவள்ளியின் அம்மா ராசம்மா மாமியும் இருந்தார். முதலாளி முன்கதவால் இறங்கிப் பின்கதவைத் திறந்தார். ராசம்மா மாமி இறங்கினார். அவர் அங்குமிங்கும் பார்த்துவிட்டு வீட்டுக்கு ஏறினார். அம்மா ஆச்சரியத்தோடு முன்னே வந்தாள். ஹஸின்தா மிஸ்ஸுக்க வைத்த அதே கதிரையை அம்மா வைத்தாள். முதலாளி அதில் அமரவில்லை.

“பாதை தெரியாததால் நான் ராசம்மாவையும் கூட்டிக் கொண்டு வந்தன். சாந்தினி நாளையிலிருந்து வேலைக்கு வா. வராத இரண்டு நாட்டுகளுக்கும் நான் சம்பளம் போடுறன். அந்தப் பணத்தால இந்தப் பிள்ளைய ட்ரிப் அனுப்பன்” முதலாளி அப்படிச் சொல்லியபடி சுதாரியைப் பார்த்தார்.

“ட்ரிப் போனால் ஐஸ்கிரீம், டொ.பி எல்லாம் சாப்பிடப் பணம் வேண்டுமல்லவா? இதை அதற்கு வைத்துக் கொள்”-

தனது பணப்பையைத் திறந்து நூறு ரூபா நோட்டொன்றை சுதாரிக்கு நீட்டினார்.

சுதாரி பின்வாங்கி அம்மாவுக்குப் பின் மறைந்தாள். அம்மா வசியப்பட்டது போலிருந்தது. அவள் நூறு ரூபாவையும் பெற்றுக் கொண்டாள். விரல்மடித்து சொட்டு முறித்தாள்.

முந்திரிகைத் தோட்ட முதலாளி ஜீப்பில் ஏறிச் சென்றார். ராசம்மா வண்டியில் ஏறவில்லை.

“எனக்கு கொஞ்சத் தூரம்தான். நான் நடந்து போறன்” என்றவாறு ராசம்மா மாமி நடக்கத் தொடங்கினார்.

சொற்ப தூரம் செல்லும்வரை அவரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த அம்மா வந்து வீட்டு வராந்தாவில் அமர்ந்து கொண்டார்.

அம்மாவின் கண்களில் மீண்டும் கண்ணீர். அது கவலையினால் வழிந்த கண்ணீராக இருக்காது. அப்போது வீட்டினுள் தூங்கிக் கொண்டிருந்த தங்கை கண்களைக் கசக்கியபடி வந்தாள். அம்மாவின் மடியில் அமர்ந்து கொண்டாள். சுதாரியும் போய் அம்மாவின் அருகில் அமர்ந்தாள். அம்மா இரண்டு கைகளாலும் இருவரையும் அணைத்துக் கொண்டாள். பின்னர் சுதாரியின் தலையை அன்போடு தடவினாள்.

முன்பில்லாத புதியதொரு உணர்வு சுதாரியின் மனதில் தெரிந்தது. இவ்வளவு காலமும் தனக்கு அம்மா மாத்திரமே இருப்பதாகத்தான் அவள் நினைத்திருந்தாள். இருந்தாலும் அம்மாவும் எவ்வளவு அப்பாவி. அந்த உணர்வும் இன்று மாறிவிட்டது.

ஹஸின்த மிஸ்.... சின்ன பிக்கு போன்றோர் எவ்வளவு அன்போடு எங்களுக்காக இயங்கினார்கள். அம்மாவும் இப்படி நினைக்கக்கூடும்.

இருவரையும் அணைத்து யோசித்துக் கொண்டிருந்த அம்மா ஒரேயடியாக எழுந்தார்.

“எழும்புங்க- எனக்கொரு வேலை இருக்கு. இரவாகு முன்பு முடித்தாகணும்” மண்வெட்டியை எடுத்துக் கொண்டு தோட்டப் பக்கமாகச் சென்றாள்.

அங்கு அம்மா குழி தோண்ட ஆரம்பித்தாள். சுதாரி தங்கையை கூட்டிக் கொண்டுபோகும் போது எல்லா இடங்களிலும் குழி தோண்டப்பட்டிருப்பதை அவள் அவதானித்தாள். மொட்டை மண்வெட்டியால் எப்படித்தான் எல்லாம் தோண்டினாரோ....!

அம்மாவிடம் வியர்வை நாற்றம் அடிப்பது இதனால்தான் போலும். அம்மா காலையிலிருந்தே குழிவெட்டியிருக்கிறார். அம்மா தொடர்ந்து குழிவெட்டிக் கொண்டு இருந்தாள்.

“ஏன் அம்மா குதி தோண்டுற?” தங்கை ஒன்னும் புரியாமல் கேட்டாள்.

இரண்டு மூன்று தடவை மண்வெட்டியால் கொத்திக் குழிகளில் மண் சேர்த்து.... கொஞ்ச நேரம் இளைப்பாறிய பின்னே தங்கையின் பிரச்சினைக்கு பதில் சொன்னார்.

“இந்த முறை மழை பெய்யும்போது முந்திரிகைக் கன்று கொஞ்சம் வைப்போம். எப்பவுமே மற்றவங்க தோட்டத்தில் பொறுக்கிக் கொண்டிருக்கலாமா?” அம்மா தொடர்ந்து குழிகளிலிருந்து மண்ணை வெளியெடுத்தாள்.

புதியதொரு எதிர்பார்ப்போடு அம்மா வேலை செய்தாள். ஹஸின்தா மிஸ் காலையில் சொன்ன விடயங்கள் அதற்குக் காரணமாகலாம்.

‘வெளவால்கள் கொண்டுவந்து போட்ட வித்துக்கள் கன்றாகி வளர்வதற்கு உகந்ததா?’ சுதாரி யோசித்தாள். மழை பெய்ய இன்னும் காலமுண்டு. அதற்கிடையில் செடியை வளர்த்துக் கொள்ளலாம். அம்மாவின் மரமுந்திரிகை உற்பத்திக்கு தானும் ஒத்துழைக்க வேண்டுமென சுதாரி எண்ணிக் கொண்டாள்.

சுதாரிக்கு பாடசாலையில் கற்பித்த பாடமொன்று ஞாபகம் வந்தது. நாற்று மேடை அமைப்பது பற்றித்தான். தேங்காய் மட்டையில் மண் நிரப்பியும் வித்து நடுகை செய்யலாம். அப்படிக்க் கற்றுக் கொண்ட விடயங்களால் பயன்பெற இது நல்ல சந்தர்ப்பம். நாற்று நடுகையை தானே செய்ய வேண்டுமென சுதாரி யோசித்தாள்.

அம்மா மாலை இருள் படரும் வரை வேலை செய்தாள். குழிகளில் கழிவுச் சருகுகளை இட்டு நிரப்பிய பின்பே ஓய்ந்தாள். மற்றைய நாட்களைவிட அம்மா கஷ்டப்பட்டாலும் மகிழ்ச்சியோடுதான் காணப்பட்டாள்.

அம்மா இரவுச் சாப்பாடாக ரொட்டி சுட்டாள். மூன்று ரொட்டி சுட்டு முடியும்வரை சுதாரியும் சமையலறையிலேயே நின்றாள்.

12

கல்விச் சுற்றுலா செல்வதற்கான பணத்தை முந்தநாள்தான் சுதாரி கட்டினாள். அம்மா வேலைக்குப் போகாத நாட்களுக்கு சம்பளம் தருவதாக முந்திரிகைத் தோட்ட முதலாளி கூறினார். அதற்கு முன்பு வெளவால் மரத்தடி முந்திரிக் கொட்டைகளால் அவள் பணம் தேடிக்கொண்டாள்.

அன்று ஹஸின்தா மிஸ் முந்திரிகை முதலாளியிடம் போகும் போது கொண்டு போனதையும் பின்னர் மாமரத்தடியில் சேகரித்ததையும் அம்மா கடைக்குக் கொண்டு போய் விற்று சுதாரிக்குக் காசு கொடுத்தாள்.

இதுபற்றி கடை முதலாளி வித்தியாசமாக ஒன்றும் பார்க்கவில்லை. எதுவும் சொல்லவுமில்லை. அவருக்கு உண்மையான தகவல் கிட்டியிருக்கும்.

தோட்ட முதலாளி தான் சொன்னபடி அம்மாவுக்கு இரண்டுநாள் சம்பளத்தையும் கொடுத்தார். அதற்கு அம்மா சுதாரிக்கு வெள்ளை கவுன் ஒன்று தைத்துக் கொடுத்தாள். சப்பாத்து வாங்க எஞ்சிய காசு போதுமானதாக இல்லை. அதனால் கடைக் கடனின் ஒருபகுதியைக் கொடுக்க முடிந்தது.

அம்மா சுதாரியின் சப்பாத்தை குளத்துக்குக் கொண்டுபோய் நன்கு தேய்த்துக் கழுவினாள். சவர்க்காரமிட்டு நன்கு கழுவியபோது நல்ல வெள்ளையாக வந்துவிட்டது. அதுபோதும். சுதாரி திருப்தி அடைந்தாள்.

பயணம் போகும்போது கைச் செலவுக்கு முந்திரிகை முதலாளி கொடுத்த நூறு ரூபாவும் இருக்கின்றதல்லவா? பயணம் போய் வரும்போது அந்தப் பணத்தால் அம்மாவுக்கும் தங்கைக்கும் ஏதாவது கொண்டு வர வேண்டுமென சுதாரி நினைத்தாள். தங்கை ஏதாவது கொண்டு வரும்வரை

நிச்சயமாகப் பார்த்த வண்ணமிருப்பாள். பாவம் அவள். அவளையும் அழைத்துவர முடிந்திருந்தால் எவ்வளவு ஆனந்தம்.

சுதாரியுடன் புஷ்பவள்ளியம் ட்ரிப்போக இருப்பது எவ்வளவு மகிழ்ச்சி. அவளுக்கு அம்மா ஒரு பகுதியையும் அப்பா மறுபகுதிப் பணத்தையம் கொடுத்தார்களாம். அப்பாவுக்குக் குளத்தில் நன்றாக மீன் பிடிபட்டிருக்கக் கூடும். எப்படியோ பயணிக்கும்போது இருவரும் அக்கம்பக்கமாக அமரவேண்டும். இருவரும் ஒரேயடியாக பஸ்ஸில் ஏறினால் அது சாத்தியமாகுமென சுதாரி கருதினாள்.

ஹஸின்தா மிஸ் பிள்ளைளுக்கு ரபான், டோலக், சலங்கை வளையம் போன்றவை கொண்டுவரச் சொன்னார். பாட்டுப் புத்தகங்களும் தேடிக் கொண்டுவரச் சொன்னார். ஆனால் மோசமான பைலா.... பாட்டுக்களுக்கு தயாராக வேண்டாம் என்றும் கூறினார்.

“இது கொழும்புக்கான சுற்றுப் பயணம். கிரக மண்டலம், நூதனசாலை, துறைமுகம், தேசிய ரூபவாஹினி மட்டுமன்றி காலிமுகத்திடல், கடற்கரை போன்ற இடங்களைத்தான் பார்க்க இருக்கிறம். கடல் அலைகளை மிதிக்கும்போது கவனமாக இருக்கணும்.” இவ்வாறாக ட்ரிப் போகும் விதம், பாதுகாப்பு, ஒழுங்கு பற்றியெல்லாம் அஜித் சேர், சின்ன பிக்கு, கமல் சேர் போன்றோர் அறிவுரை வழங்கினர்.

அவர்கள் சுற்றுப் பயணம் பற்றிச் சொல்லும்போது பிள்ளைகள் அதைக் கற்பனையில் கண்டனர். சுதாரியும் கூடத்தான். இப்படியான பயணமொன்று போகக் கிடைப்பது எவ்வளவு நல்லது. சுதாரி போன்றோர் கொழும்பு செல்லும் முதல் சந்தர்ப்பம் இது. இனி மகிழ்ச்சி இல்லாமலிருக்குமா?

எப்படியோ நாளைய தினம் சுற்றுலாப் போகின்றார்கள். அதிகாலை இருள் விலகுமுன் போயாக வேண்டும். சுதாரியையும் புஷ்பவள்ளியையும் பாடசாலைக்குக் கொண்டு போய் விட அம்மாவும் ராசம்மாவும்

முடிவெடுத்திருந்தனர். சிலவேளை தங்கவேலு மாமாவும் வரலாம். இருளுக்குள் போக முடியாததால் அம்மா பந்தமொன்றும் கட்டித் தயார்ப்படுத்தி வைத்திருந்தார். ராசம்மாவையும் பந்தத்தோடு வருமாறு கேட்டிருந்தார்.

புதிய கவுனை நன்கு தைத்து மினுக்கித்தான் அம்மா கொண்டுவந்தாள். அதை உடுப்புப் பெட்டியில் வைத்து அம்மா மூடி வைத்திருந்தாள். சுதாரி மெல்ல அதனை எடுத்துப் பார்த்தாள். அதை அணிந்து கொண்டு நாளை அழகாகப் போகலாம். கழுவிய சப்பாத்துக்கள் பளிச்சென்று வெள்ளையாகக் காணப்பட்டன. புதுச் சப்பாத்துக் கேட்டு அம்மாவைத் தொல்லை கொடுப்பதும் கூடாதுதானே.

சுதாரி போகும்போது சாப்பாட்டுப் பொதியும் கொண்டு போக வேண்டும். அதற்கான முன்னேற்பாடுகளைச் செய்துவிட்டே அம்மா தூங்கச் சென்றாள். பெரிதாக ஒன்றுமில்லை. சிவப்பரிசிச் சோறு சமைத்து கருவாடும் கிழங்கும் கலந்து எண்ணெய் இட்டு சம்பலும் செய்தால் காணும். நல்லதொரு சாப்பாட்டுப் பொதி கிடைத்துவிடும்.

சம்பல் செய்யும் போது தாளித்துக் கொள்ளுமாறு ஆசிரியர்கள் அறிவுரை கூறினர். இல்லாவிட்டால் பகலாகும் போது நாறிவிடுமாம். அம்மா அடுத்த வீட்டால் வாழை இலை ஒன்று வேண்டி நன்கு வாட்டி பாதுகாப்பாக வைத்தார். அடுத்த மழைக்காலத்தில் வாழைக்குட்டிகளும் நடவேண்டும். மீண்டும் சுற்றுலா போகும் போது வாழை இலை வீட்டுத்தோட்டத்திலேயே வெட்டிக்கொள்ளலாம்.

சுதாரி தூங்க முயற்சித்தபோதும் தூக்கம் வரவேயில்லை. அம்மா வேலை முடிந்து கட்டிலுக்கு வரும் போதும் அவள் தூங்கவில்லை. தங்கை என்றால் அப்படித் தூக்கம். நாளை காலையில் போகும்போது தங்கையையும் தோளில் போட்டுக் கொண்டுதான் செல்ல வேண்டும். அம்மாவுக்குத்தான் பெருந்தொல்லை. அம்மாவும் தங்கையும் பாவம்.

மற்றைய நாட்களிலென்றால் இந்நேரத்தில் சுதாரி நல்ல தூக்கம். ஆச்சரியந்தான். அவளுக்குத் தூக்கமே வரவில்லை. அம்மா குறட்டையும் விடத் தொடங்கிவிட்டார். நாளைய பயணம் பற்றி அவளுக்கு ஒவ்வொருவிதமான கற்பனைகள்.

பஸ் புறப்படுவதற்கிடையில் பள்ளிக்கூடத்திற்கு போய்விட முடியாமல் போய்விடுமோ என்று அவளது மனம் சஞ்சலப்பட்டது. ஆனாலும் அதற்கு அம்மா இடம் கொடுக்கமாட்டார். அம்மா அதிகாலையில் எழுந்துவிடுவார். ஹஸின்தா மிஸ் பிள்ளைகளை விட்டுச் செல்ல ஒருபோதும் விடமாட்டார். தங்கமான டீச்சர்.

சுதாரி கொஞ்சம் தூங்கிக் கொள்ள கடுமையாக முயற்சித்தாள். வீட்டினுள்ளே மட்டுமல்ல சற்றுச் சூழலிலும் எந்தச் சத்தமும் இல்லை. அப்போது வித்தியாசமான ஒரு ஒலி கேட்டாது. சுதாரி காதுகளைக் கூர்மைப்படுத்திக் கொண்டாள். ஒரேயடியாக குருவிக் கூட்டமொன்று ஒன்றாகச் சிறகடித்துக் கொண்டு பறந்தது. வெளவால்கள் எல்லாம் மாமரத்தடிக்கு முந்திரிகை கொண்டு வருகின்றன போலும். மீண்டும் மீண்டும் வருகின்றன..... போகின்றன... இடையிடையே சத்தமிடவும் செய்கின்றன.

இதற்கு முன்பும் அவள் வெளவால்கள் முந்திரிகை கொண்டு வந்து போடும் காட்சியைக் காண ஆவல் கொண்டிருந்தாள். இருந்தாலும் அப்படி ஒரு வாய்ப்புக் கிட்டவில்லை. அவை தமது வேலையை நள்ளிரவில் அல்லவா ஆரம்பிக்கின்றன. அவை கொண்டு வருவதும் தரமான முந்திரிகை. அவற்றிலும் நல்ல கொட்டைகளைத் தெரிவு செய்து மட்டைகளில் இட்டு வைக்க வேண்டும். சுற்றுலா போய் வந்தபின் அதனை செய்தே ஆக வேண்டும்.

அம்மா வெட்டிவைத்துள்ள பத்துக்குழிகளில் நல்ல முந்திரிகை நாற்றுக்களை வைக்க வேண்டும். இரண்டு மூன்று வருடம் போகும் போது அதனால் நல்ல வருமானம் பெற முடியும்.

ஹஸின்தா மிஸ் அன்று சைக்கிளில் ஏறிக் கொண்டு அங்குமிங்கும் பார்த்துவிட்டு சொன்ன கருத்து அற்புதமானது. இவ்வளவு நாளும் அம்மாவுக்கு அந்த யோசனை தோன்றியிருக்கவில்லை. இருந்தாலும் அம்மா அன்றே குழிகள் வெட்டினாள். குழிகளில் உக்கல் பொருட்கள் இட்டு நிரப்பிவைத்திருக்கிறாள். வித்துக்களை நாற்றுமேடை செய்துவைத்தால் மழை வந்ததும் நட்டிவிடலாம்.

மாமரத்தடியில் எவ்வளவுதான் முந்திரிக் கொட்டைகளை வெளவால்கள் கொண்டுவந்து

போட்டிருந்தபோதும் சுட்டுத்தின்ன சுதாரி முயற்சிக்க வில்லை. சுட்டுத் தின்றால் சுற்றுப் பயணம் போக பணம் போதாமல் போய்விடும் என்று அவள் பயந்தாள். தங்கைக்கும் சுட்டுத்தின்ன ஆசைதான். பாவம் தங்கச்சி. ஒன்றுகூட அவளுக்கு சுட்டுக் கொடுக்க முடியாமல் போய்விட்டது. சுற்றுலா முடிந்து வந்ததும் அம்மாவிடம் சொல்லி தங்கைக்கு முந்திரிக் கொட்டை சுட்டுத் தட்டி சாப்பிடக் கொடுக்க வேண்டுமென சுதாரி உறுதியெடுத்துக் கொண்டாள்.

சுதாரி சுற்றுப் பயணத்தைப் பற்றி மட்டுமல்ல முந்திரிகை நடுகை பற்றியும் யோசித்தாள். அதற்கிடையில் வெளவால்கள் வருவதும் போவதுமான சத்தத்திற்கும் காது கொடுத்தாள். அவளை அறியாமலேயே தூங்கியும்விட்டாள்.

சுதாரியின் மனதிலிருந்த அப்பாவிக் கனவு நாளை காலையில் நனவாகிவிடும். வெளவால்களின் முந்திரிகையால்தான் அவளுக்கு சுற்றுப் பயணத்திற்கான காசு கிடைத்தது.

ஆனால் சுதாரிக்கும் ஓர் உண்மை தெரியவில்லை! அவளுக்கும் தெரியாமல், இத்தனை முந்திரிகைக் கொட்டைகளையும் மெல்ல மெல்லக் கொண்டு வந்து கொட்டியது குஞ்சுப் பருவத்தில் அவளிடமிருந்து உதவி பெற்ற டிகிரி வெளவால்தான் என்பதே அந்த உண்மை.

டிகிரி வெளவால் தனக்கு உதவி செய்த சுதாரியை நினைத்து, ஒவ்வொரு நாளும் தனது கூட்டத்தையும் இணைத்துக் கொண்டு விடிய விடிய மரமுந்திரிகை கொட்டைகளைக் கொண்டுவந்து கொட்டியது. அதன் வேலை இன்னும் முற்றுப் பெற்றுவிடவில்லை.

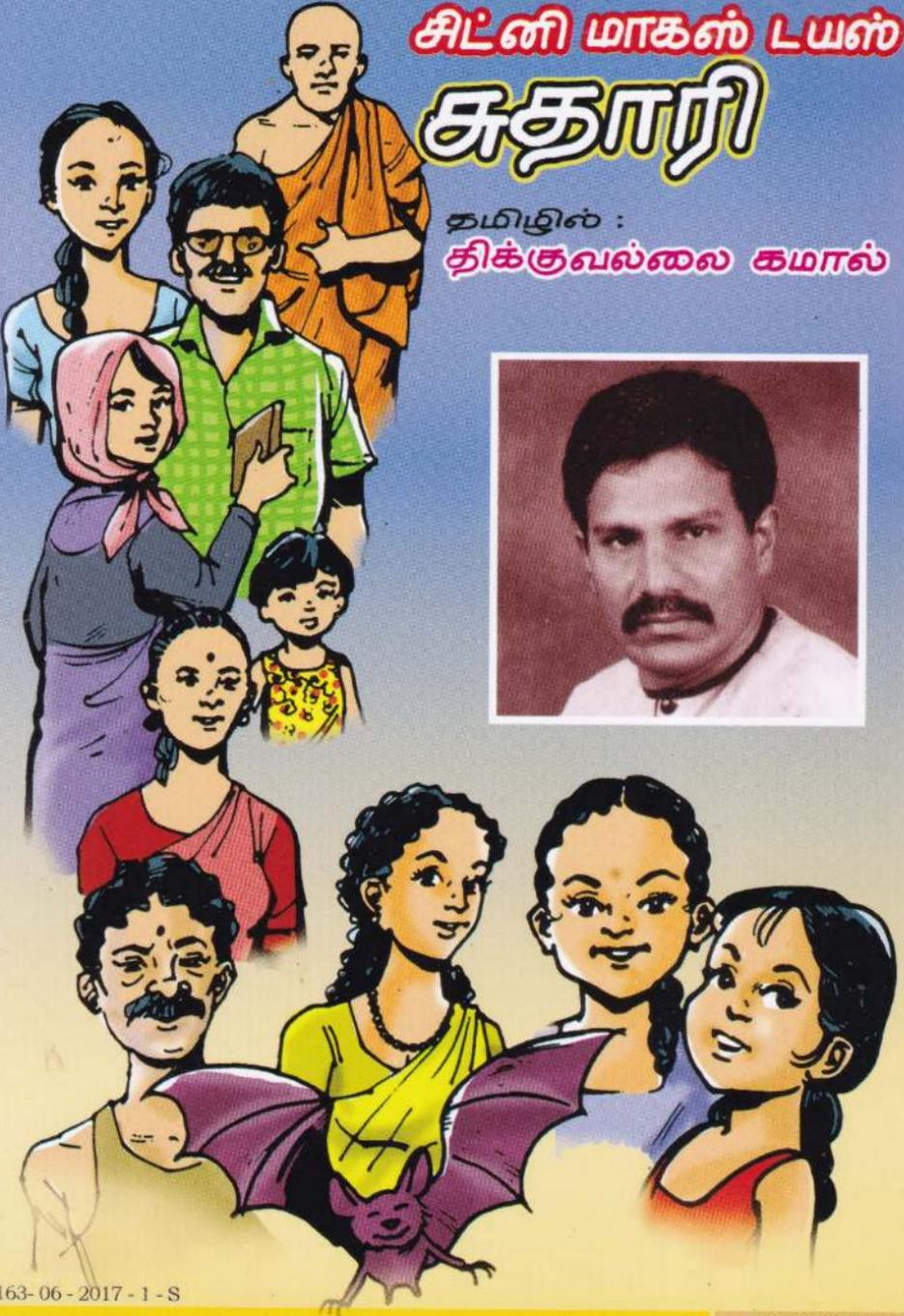

சிட்னி மாகஸ் டயஸ்

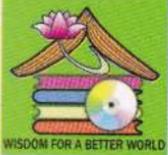
சுதாரி

தமிழில் :

திக்குவல்லை கமால்

T.P. 163-06 - 2017 - 1 - S

THOTHANNA PUBLISHING HOUSE

Uswewa Road, Anamaduwa, Sri Lanka.

Telephone: 032-2263446

E-mail: thothanna@yahoo.com

ISBN 978-955-1848-95-8

9 789551 848958

LKR 200/=

Printing By Jayan Print Graphics (pvt) Ltd